Türk Edebiyatı / Roman

HAMDİ KOÇ

ÇOCUK ÖLÜMÜ ŞARKILARI

DOĞAN KİTAP

Çocuk Ölümü Şarkıları

ÇOCUK ÖLÜMÜ ŞARKILARI

Yazan: Hamdi Koç

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Doğan Kitap'ta 1. baskı / mayıs 2009 / ISBN 978-605-111-167-4
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gencer
Baskı: Şefik Matbaası / Turgut Özal Cad.
No: 137 İkitelli - İSTANBUL
Tel. (212) 549 62 62

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Çocuk Ölümü Şarkıları

Hamdi Koç

DK DOĞAN KİTAP

... e piu di mille
ombre mostrommi e nominommi a dito,
ch'amor di nostra vita dipartille.

"Inferno, V"

I

oyunun sonlarına doğruydu Başım hafifçe öne düşmüş, gözlerim kısılı, yüzümde buruk bir gülümseme ama gülümseme, son anların azalan neşesi üzerinde düşünceye dalmıştım. Dün gibi hatırlıyorum. Artık hatırlama oyunu oynadığımız için. Solan kuruyan dökülen ufalanıp üflenip giden sümbül yapraklarını anlayışlı bir hüzünle düşünen ve artık yorulmaya başlamış biri kadar ilgi çekici ve yakındım, bu anlarda, ölüm kararı vermeye, kim bilir kaçıncı kez. Ama uzun sürmüyordu. Artık. Çok çok bir düş kadar. Anlar azalıyordu, azalan yakınlıkla. Artan tedirginlikle, ölümün eşiğinde. Tehlike! Bırakma zamanı! Sonra kala kala tek bir an kalacaktı, dehşet anı. Önünde, bekleyen, bomboş! bir an. İçinden çıkılması imkânsız olacak bir. Yeyip yutacak bir. An. Ne?

Annem. Neyse ki. Tıkırtıları. Onunla oynamaya böyle başlardık. Bunlar onun varlığını algılama biçimimdi. Hatta bu algılamam onun varoluş biçimiydi. Zamanlı bir varoluş. Eşyalar arasında annem, eşyalarla ilişki içinde, ta ki tarafımdan algılanana dek: bir kromatik akor, her hareketi. Sırıttım. Salonda, cömertçe yaktığı ışığın altında, kanepeye sereserpe uzanmış elma yiyor ya da cin içiyor ya da uyukluyor olurdu akşamına göre. Bu kez insan sesi de vardı, sanki. Dilin kullanılmadığı bir insan sesi. Daha çok, çene sarkmış, şiddetle çıkarılan soluğun sesi, o soluğun ses tellerinde çıkardığı ses. Bu yeniliği ilgiyle karşıladım, sırıtarak. Acaba, dedim, kendi kendini mi

tatmin ediyor? Hem de karnı burnundayken! Gittikçe genişleyen vajinasıyla! Ona her şeyi yakıştırırdım. Vazosundaki yapma yabanmersinlerini düzelten o değil miydi?

Sataşmak hoşuma giderdi. Kaldı ki o akşam öyle kritik bir anda, dönüm noktası olabilecek bir anda çünkü artık her şeyin sonu yaklaşıyordu biliyordum işaretlerden anlıyordum aklıma gelmekle gayet iyi yapmıştı. Bazen oyunuma ara ya da son verince ya da oyunumun daha ileriye gidecek hali kalmayınca, ellerim ekose robdöşambrımın ceplerinde, ayağımda süet ev ayakkabılarım, bir küçük kont, alaylı alaylı yanına giderdim. Hızla sorduğum belli sayıda şaşırtıcı sorularım vardı. Mesela derdim ki, "Bugün hasılat neydi bakalım, valid'anım?" Zavallı hiç yeterince profesyonel bir oyuncu olamamıştı, belki aklı hep daha ciddi ve hayati şeylerle meşgul olduğu ve oyunlarım ona zamansız ölümü hatırlattığı için. Yine de bir şeyler mırıldanırdı, direnişsiz bakışlarıyla bana bakarak. Bazen sadece ikimizden birinin rüya gördüğünü düşünüyor da olabilirdi. Hasılatı söylemeye yanaşmazdı, her iki açıdan da tedbirli davranıp, önce oyun kışkırtısına sonra da hesap kontrolü ihtimaline karşı çünkü ona daha önce kârın dörtte üçünün bana ait olduğunu söylemiştim çünkü kanunlar böyle diyordu: ölenden-eşine-dörtte-bir, gayet açık. Babam ölmemişti, ama ölmüş gibi yapıyorduk; zaten kendisi de öyle yapıyordu. Ya da, "Fena değil," derdi çok çok, beceriksizce, tüm rahatsızlığına rağmen konuşmayı keseceğimden korkup. Çünkü ne kadar gevşek de olsa konuşma konuşmaydı ve ne kadar tekinsiz de olsa oğluyla konuşmak hizmetçisiyle konuşmaktan ya da hiç konuşmamaktan iyiydi. "İyi, hadi bakalım," derdim, ellerim çok sevdiğim robdöşambrımın ceplerinde, dudaklarım yarı sırıtma şeklini almış, anlatımını almadan. "Ama iyi bil, gözüm üzerinde," diye eklerdim, son söz olarak, arkamı dönerken. Odama dönerdim, eğer ihtiyaç görmeye gitmeyeceksem. Ama çoğunlukla gitmezdim; o işi ge-

nellikle sabahleyin yapardım, hizmetçinin onu her işe koşar tepe tepe kullanırdık dükkâna gitmek için evden çıkmadan önce hazırladığı kahvaltıyı edip, son çayımı içerken yaktığım ilk sigaranın sonlarına doğru. Sigaranın kaka yapmaya ayrı bir katkısı olurdu.

Ama bu sefer önermelerimden bu kadar emin olmakla hata etmiştim. Eminim o an ikimizi de gözleyen tanrılar bana kıs kıs gülmüşlerdir. Çünkü annem az sonra aynı akorlara adımlarının sesini de ekleyerek adımları telaşlıydı odama geldi. Hep o koca kafasıyla yere nişan almış küçük yeni şey yüzündendi. Tuvalet temizlemekten geliyormuş gibi bir suratı vardı. Kapının içine yaslandı.

– Geliyor galiba, dedi.

Neyi kastettiğini elbette anlamıştım, ama anlamamış gibi yaptım. Nedense içimden bu mevzuyu ciddiye almak gelmiyordu, işaretlere rağmen. En yüksek bakışlarımla ona baktım, başımı hafifçe çevirip. Bir an aklımda, bakışlarıma uygun, kısa keskin tüm şeytanları kovucu bir sözcük aradım, ama bulamadım. Son zamanlarda kendimde tespit ettiğim küçük tehlikeli aksaklıklardan bir başkası. Zaten artık her şey değişiyordu. O bir an kendimi zor durumda hissettiğim bir an oldu. Oyun oynamıyor olabilirdim pekâlâ. Asıl oyun çok önce oynanmıştı, bana karşı, ve sıfıra karşı kaybetmiştim, ne saklayayım. Geçiştirdim, fazla açık etmeden.

– Kimseyi çağırdığımı hatırlamıyorum, dedim yine de hiç fena değildi. Oyun devam etti, bir hareketle bağlanarak. Annem bir an –ah bu ani anlar– gelen her kimse ağzından gelmeye teşebbüs etmiş gibi ince bir çığlıkla öne büküldü, elleri karnında, yüzünü daha da buruşturarak. Onu seyrettim. Birazdan yüzü gevşedi, vücudu da, soluğu da. Mazohist köle. Bir daha! Bir daha!

– Bana bir taksi çağır, dedi.

– İstersen helikopter çağırayım, dedim. Aslında en iyisi

onu bir sandığa koyup açık denize göndermekti. Orada istediği kahramanı doğurabilirdi. Duymamış gibi davrandı. O kadar ki söylemediğime inanabilirdim. Laf aramızda, söylememiş de olabilirim, ne de olsa her aklınıza geleni söyleyemezsiniz. Uzatmayalım. Onu gerekli yere gönderene kadar beni rahat bırakmayacaktı.

– Doğuruyorum, dedi.

Kahrolası! "Ölüyorum," diyemez miydi? Böylece babamın öcü de alınamaz mıydı? Ama öfke bana yakışmaz. Ben. Sanki kendimi anlatıyorum. Uzatmayalım. Bana da geleceğiz, misafirliğe. Önce onu gönderip rahat edelim. Öfke, dedik. Oradan devam ediyoruz.

Taksi çağırmadım. Hastanenin ambulans servisi daha güvenliydi, ve ücretsiz, sigorta hastanesi olduğu için. Rehberden telefon numarasını bulup bizim adrese mümkünse bir ambulans istedim. Bu durum ortaya çıkıp da annemin bir gün kaçınılmaz olarak doğuracağı imkânsız bir gerçek olarak ufkumuzdaki yerini alınca tedbirli davranıp ona sigortalı olmasını söylemiştim. Sözümü dinlemişti. Ama işyerinin sahibi olduğu için sigortalı olamıyordu. Bunun üzerine dükkânı benim üstüme yapıp kendini işçi göstermesini söyledim. Aklı yattı. Çok saftı. Bu benim için her bakımdan başarılı bir manevra olmuştu. Hem kendimi madden sağlama almış, hem de onu bana bağımlı yapmıştım.

Uzunca bir süre beklediysek de sonunda ambulans geldi, azgın mavi ışığı ve düdüğüyle. Pencereden geldiklerini görünce hemen onlara atılmadım. Komşular da cama çıkmışlardı. Millete rezil oluyorduk. Neyse. Nasılsa zamanla unutulur, ve bir gün itibarımız iade edilirdi. İade almıyoruz. Sakince yerimde oturup yukarıya gelmelerini, kapıyı birkaç kez çalmalarını bekledim. Bir hastabakıcıyla bir hemşire içeri girdi. Onları salona aldım. Halleri kuşku uyandırıyordu. Belki yolda arabayı karanlık bir sokak arasına çekip işi pişir-

mişlerdi. Bunun üzerine, yüzlerin pembeliği daha yerinde durur, gözler daha o tatlı huzurla ışıldarken, bir yorgunluk kahvesi almazlar mıydı, yanında brandiyle? Hayır. İyi. Zaten pahalı bir ikram olurdu.

– Hasta nerede? dediler. Görevlerine çok bağlı oldukları belliydi. Yan gözle hemşireyi süzdüm. Güçlü kuvvetli hastabakıcının ovduğu eti şimdi kim bilir ne güzel bir pembelikte ve ne çekicidir, dedim. Hâlâ istekli, hâlâ heyecanlı! Şöyle ambulansın kuytu zemininde karşı tarafın rızası alınarak yapılacak ayaküstü bir iki dakikalık bir kaçamak, yakalanma telaşının o benzersiz tadıyla. Hemen hemşireyle kendimi o pozisyonda düşündüm. Tercihen sedyede ağır ve kanamalı bir hasta yatarken onu karanlık nemli soğuk zemine yatırıyor, sabırsızca, ellerim titreyerek beyaz eteğini yukarı sıyırıyor, kara külotunu kararlı bir hareketle aşağı indiriyordum; o bacaklarını belime doluyor ve ter içinde titrerken popomdan aşağı bastırıyor, hasta da can çekişen soluklarıyla tempo tutuyordu. Vay canına! dedim, hayat insana ne imkânlar sunuyor! Şu beğenmediğin hastabakıcıya bak!

– Hasta, dedi hastabakıcı, nerede?

Sertti, tuttuğunu koparan cinsten. Örnek alınabilirdi.

– Ne o, dedim, sıra ona mı geldi?

Üzerime geldi, ya da bana öyle geldi. Geriledim. Ne de olsa lavmana ihtiyacım yoktu, o zaman, sigara bana yetiyordu.

– İçeride, dedim, artık sizin.

Sonra oturma odasının kapısından başını uzatmış bakan hizmetçi Meryem'e döndüm:

– Kızım, beye yolu göster.

Az sonra annemi birer kolundan tutup yarı sürükleyerek dışarı çıkardılar. Çok insancıl oldukları belliydi. Annemin yüzü mosmordu. Duvara yaslanıp onlara yol açtım. Yanımdan geçerlerken annem başını kaldırıp zevkli bir umutsuzlukla bana baktı.

– Sen gelmiyor musun? diye inledi.

– Siz gidin, dedim, ben arkadan yetişirim.

Geçtiler. Erkek çoraplı çaresiz ayakları arkadan sürükleniyordu. Kıçı kocaman görünüyordu. Paldır küldür merdivenden aşağı indiler. Kapıyı arkalarından kapattım.

* * *

Onu aramadım. Ne o gece ne de daha sonra. O da aramadı. Neden, bilmiyorum. Zaman zaman düşünüyor ve, Belki öldü, diyordum, şehit mertebesine ulaşarak, belki daha doğum olmadı, belki de onu bekleyen âşığıyla kaçtı. Sonra da ekliyordum: Ya da belki arayamadı, bir fırsatını bulup. Arayıp aramaması umurumda değildi. Ama yine de bir haber almak yararlı olurdu, işlerimizi ona göre ayarlardık. Belli sayıda hafif düşünüşten sonra, işlerin sıkıştırması durumunda, onu ölü saymaya karar vererek konuyu kapattım. Meryem'e de kapatması talimatını verdim, dedim ki, "Mecbur kalırsan öldü sayarsın." Rahat etti. Ben de öyle.

Annemsiz günlerin annemli olanlardan bir farkı yoktu. Daha çok gecelerin bir farkı vardı, alışkın olmadığım bir sessizlik, bir hareketsizlik. Sessiz ve hareketsiz Meryem'e annem gibi hareket etmesini, gürültü yapmasını söyledim, aşırıya kaçmadan. Uyanık kız, çok geçmeden annemi aratmaz oldu. Ve çok geçmeden onunla uğraşmaya başladım. Şikâyetçi görünmüyordu.

Güne geç başlıyordum, her zaman olduğu gibi, gece erken yatmış olsam da. O sıralar uykuya ayrı bir önem veriyordum, güzellik ve huzur açısından; hatta o sıralar sık sık kendimi ayın aşkıyla çevrelenmiş Endymion gibi görüyordum. Ama erken sabahta uyanmanın da benim için ayrı bir zevki vardı. Bu lüzumsuz zevke niye kapılmıştım bilmiyorum. Başucumdaki çalar saatin tatlı müziğiyle ayın müziğiyle uyanır gibi

uyanmak, bitene kadar yumuşak uykumun içinden onu dinlemek, bu sırada güne dair birkaç kısa hayal kurup birkaç kısa dilekte bulunmak, sonra bir ara başımı kaldırıp dışarıya, eski hayat ağaçlarının bulunduğu arka bahçeye bir göz atmak, hava durumunu almak ve ona göre ne giymem gerekeceğini düşünmek, sonra kendiliğimden keyifle uyanana kadar yeniden yorgana sarınmak. Saatimi alalı epey olmuştu, son ne zaman dışarı çıktıysam. İthal malıydı, küçük ve kırmızıydı ve sağa (kendi sağına) açılan bir kapağı vardı. Bu kapağın içinde zaman dilimlerine dilimlenmiş bir küçük dünya haritası vardı; her dilimin arası bir saatti. Bu dilimleri kullanarak dünyanın herhangi bir yerindeki saati hesaplayabiliyordum, yattığım yerden. Ama bütün hesaplar yanlıştı, çünkü saatimin ayarını hiç yapmamıştım. Doğru çalışıyordu, ama yanlış zamanları göstererek; yani onun herhangi bir anda gösterdiği saat yeryüzünün o bölgesinin o andaki saati değildi, başka bir bölgesinin başka bir andaki saatiydi ya da yerinde durursa o bölgenin de dünyanın dönüşü sayesinde er geç uğrayacak olduğu saatti. O dururdu, kendisi açısından. Ama o zaman saat açısından deriz ki, bu süre içinde, yani söz konusu bölgenin, mesela Sicilya'nın, benim ona ayarsız saatimde baktığım saate gelebilmesi için geçmesi gereken ve geçen süre içinde, saat de, yine dünyanın hareketi sayesinde hareket eder ve Sicilya benim baktığım saate geldiğinde aslında saat Sicilya'nın yolculuğu sırasında geçen zaman kadar hareket etmiş olur, Sicilya'dan uzağa. Sicilyalıların kafasını işte böyle karıştırıyordum.

Sonra daha ileri zevkler gelirdi, daha güncel. Meryem sabah hizmetlerimi –bana göre sabah– görürken, elimde bir fincan bol sütlü sabah kahvesiyle salon penceresinin önündeki koltuğa oturmuş, yine robdöşambrımın içinde, ya da pencerenin önünde dikilerek, kalçamı hafifçe kalorifere dayamış, ve az önce ağır ağır yediğim sabah-kahvesi-çikolatasının ilk

iki parmağımın ucunda bıraktığı o doruksu lezzetlilikteki hafif çikolata gölgesini emerek, sokaklardaki artan nüfusa bakardım. Bir arenada aralarına atılmış ürkek fareleri yakalamaya çalışan memnun kölelere benzerlerdi. Yukarıdan, ilgisiz bir gülümsemeyle onları seyrederdim, camı buğulandıran kahvemden acelesiz, iç açıcı yudumlar alarak. Sıkılınca pencereden onlara biraz bozuk para atıp yemek salonuna dönerdim. Döndüğümde Meryem odamı toplamış, kahvaltımı hazırlamış ve son hizmetler için emir bekliyor olurdu.

Günün en yavaş ve en sevgili anları böyle geçerdi.

Annem gittiğinden beri dükkânın tüm sorumluluğunu ona yüklemiştim. Şikâyetçi olmadığı gibi eminim kendini paye verilmiş de hissediyordu. Ama bunların nankörlüğü meşhurdur, diyordum zaman zaman, kendimi zorlayarak, her şeyin hep yolunda gideceği yanılsamasına kapılmamak için. Sonuçta herkesten her şey beklenirdi, yani. Sabah hizmetlerimi bitirince gidip dükkânı açıyor, akşamleyin ortada artık hiçbir müşteri kalmayıncaya kadar sanırım bir tür satış yapıyor, günlük hasılatı da akşamleyin getirip bana veriyordu, kuruşu kuruşuna değilse de. Beni ne kadar soyduğuna aldırmıyordum. Yanlız, soyguncular dan korktuğu için ilginç bir para taşıma şekli geliştirmişti, ya da belki atalarının geliştirdiği şekli benimsemişti. Göğsünde taşıyordu, sutyeninin içinde. Bu parayı alırken içim bir tuhaf oluyordu; para ısınmış, yumuşamış, hafifçe birbirine yapışmış oluyor ve temiz değil ama iç gıcıklayıcı bir koku taşıyordu. Aslında aynı yöntemi cüzdanında taşıdığı önemsiz bozukluklar için de kullanmasını isterdim. Eminim onları daha can alıcı yerlerde taşırdı. Böyle bir elli kuruşu iki parmağımın arasına alıp yavaş yavaş burnuma yaklaştırdığımı düşünüyorum. Değerlenmiş para, iki kat günahkâr.

Sürpriz! Bana sosisli omlet yapmıştı! Çok da eli çabuktu, bu sabah, çok da hevesli. Bu çabukluğu hayra yormadım. Hizmet-

çiniz durup dururken her zamanki asık suratı yerine güleryüzle karşınıza çıkarsa, sizin de yormamanız gerekir. Ya bilmem hangi hainlik için zemin hazırlıyordu, ya zimmetine yeterince para geçirmişti ya da ne bileyim, sonunda benimle baş başa kalabildiği için mutluydu. Bu son düşünce bana birden hafif bir heyecan verdi, şöyle hafif soluk kesici ve pipi sertleştirici. Sırıttım. Ama açık verme korkusuyla kendimi havaya girmekten alıkoydum. Zaten onu son zamanlarda farklı bir gözle görmeye başlamıştım, çocukken gördüğüm gibi. O da beni o zaman o gözle görmüştü. Evet, duygularımız karşılıklıydı, o zaman. O zaman hizmetçiyle efendi arasındaki farkı bilmiyordum. Öğrendiğim zaman kendimi çok ayıplamıştım.

Meryem pembe porselen çaydanlıkta çayı da masaya getirdikten sonra hazırlanmak için odasına gitti. Rahatsız edici tıkırtılarını duyabiliyordum. Kısa kes, dedim sabah olduğu için. Sesimi yükseltmeme gerek yoktu, evin öbür ucundaki odada olduğu halde. Ben evde birine bir şey dediğim zaman, içimden bile desem, duyarlar. Çünkü duymadıkları zaman neler olacağını çok iyi bilirler. Kahvaltıya oturdum. Omlete baktım. Sosis sayısını düşük tutup peynire yüklenmişti. Ya peynir daha ucuzdu, ya da sosislik hayvanların ömrü tükenmekteydi. Nedense yeşil biber de koymamıştı. Neden koymadın desem Allah bilir kuraklıktan yakınırdı. Çatalımın ucuyla, parçalamamaya çalışarak altına baktım. Neyse ki altı tutmamıştı. Bu suçunu biraz hafifletiyordu. Tabağıma aldım, servis tabağından, çatalımı altına biraz daha sokup sarkan ucunu da bıçağımla destekleyerek, böyle şeylerin devredildiği kurbağa sıçrama hızıyla, hop diye, bütünlüğünü bozmadan. Sonra çaydanlıktan fincanıma çay servisi yaptım. Şeker attım, bir tane. Şekerin sıcak çay içinde eriyeceği birkaç saniyede kucağıma peçeteyi serdim. Ağır ağır, ses çıkarmadan, çayı karıştırdım. Kaşığın çayda yarattığı girdabı izlerken Bu saat oldu yine kimse gelmedi, dedim. Bilhassa Bahar'ın gel-

mesine özel bir önem veriyordum ve bu saate kadar hiç olmazsa araması gerekirdi, ki ona göre banyo durumumu ayarlayayım. Çayı karıştırmayı bırakıp omleti dilimlemeye başladım, önce ortadan ikiye, sonra dörde, sonra sekize. Soğuyacak olmasa on altıya, otuz ikiye kadar çıkardım.

Başım ağrıyordu. Sabahları başımın ağrıdığı da vaki değildi. Meryem odasından çıktı. Giyinmiş kuşanmış, müşterilerde iyi intiba bırakmaya hazır hale gelmişti. Dar siyah eteğinin altındaki dolgun poposu gözüme takıldı. Ve eteğinin üzerinde belli olan külotunun lastikleri. El kadar bir külot giymişti. Elimi orada düşündüm, bozukluk arayarak. He, he, dedim, ne eğlence! Bu eğlenceli düşüncenin sonunda derin bir soluk almak zorunda kaldım. Soluğumu duydu. Endişeyle dönerek "N'oldu?" diye sordu. Gel de anlat. "Yok bir şey," dedim, "sen bir an önce git." Zaten gidecekti. Ama git deyince bir derin soluk da o almak zorunda kalmıştı, heyecanlanıp, suçüstü şaşırmasıyla şaşırıp. Bu kız her an bir şeyler çevirdiğinden kuşkulanırdı, siz kuşkulanmasanız bile. Sanırım ne yapsa göze batıyordu. Şimdi ne yapıyordu? Herhangi bir şey. Eski günler aklıma geldi. Seyrek tüylü gri-kahve vajinası. Bahar da inat etmiş aramıyordu. Belki regl olmuştu. Meryem hâlâ orada durmuş bana bakıyordu. Ben de ona baktım, sertçe, ve sırf moralini bozmak için, "Ne yaparsan kendine yaparsın," dedim. Bunu gereğinden biraz daha sert söylemiş olmalıyım ki başım aniden zonklamaya başladı. O kadar ki gözlerimi yumdum. "N'oldu, abi?" dedi. Pis köle, kullandığı lafa bak, abi! Yaşı benden büyüktü, ama büyük olmayı hiç öğrenememişti, hainlikten fırsat bulup. Yine de arayıp rahatsızlandım demesi gerekirdi. "Sana ne?" dedim, "ne bekliyorsun? Git dükkânı aç, zaten çok geç olmuştur." Daha fazla ayak sürüyemeden gitti.

Çay soğumuştu. Omlet de. Tabağın üzerinde rahatça kaymıyor, donmuş yağ kabarcıklarına takılıyordu. Hiçbir şeyin

bıraktığınız gibi kalmaması can sıkıcıydı, hele de dolaşmaya değil halleri korumaya adanmış bir mahkûm için. İştahım kaçmıştı. Bari bir çay içeyim, dedim. Mutfağa gidip temiz bir fincan aldım. Geldim. Çay koydum, ilkinden biraz daha koyu. Ama çaydanlıktaki çay da soğumuştu. Sapından anladım. Ah bu süreçler. Buhar çıkıyordu, ama yanıltıcı buhar. Şekeri atıp karıştırırken üzerinde küçük beyaz köpükler türedi. Yine de bir yudum aldım. İdare ediyordu. İdare etmeyi sevmezdim. Fincanı bırakıp masadan kalktım. Kahvaltı başarısızlığa uğramıştı. Aslında şimdi kahvaltıyı bitirmiş, ilk sigaranın sonlarına doğru, tuvalete gitmeye hazırlanıyor olmalıydım. Ama artık sigara içemezdim, kahvaltı yapmadığım için. Dolayısıyla tuvalete de gidemezdim, yani tuvaletim gelmezdi, sigara içmeden. Dolaşmaya başladım. Peki şimdi ne yapacağım, dedim, banyo vaktine kadar? Ama banyo yapacağım da kesin değildi, Bahar'ın geleceği kesin olmadığı için. Ya da hadi yaptık diyelim. Ya sonra? Önümde uzun, boş bir gün! Durdum. Zor bir durumla karşı karşıya olduğum açıktı.

Gizli bir kadans olarak Bahar'la hesaplaştım. Onu çağırmış mıydım? Hayır. Ama o gelirdi? Evet. Neden? Çünkü gelmesi gerekirdi. Neden? Çünkü gelmeden yapamadığını söylerdi. İnanır mıydım? Hayır. Ama kaybeden o olurdu. Bunu bilir miydi? Evet. Ama onun için fark etmezdi. Neden? Çünkü uzun vadede kaybın ne olduğuna aldırmazdı. Bu güzel. Peki hangi bakımdan? Ahlaki standartlar bakımından. Bu da güzel. Artık gelmese de fark etmezdi.

Pencereye gittim. Arenaya baktım. Yeni bir oyunun hazırlıkları yapılıyordu. Bir süre usta mahkûmların hareketlerini seyrettim. Artan tozun ve uğultunun içinde, sahneyi tasarladım.

Meryem aklıma takılmıştı, hiçbir ihtimali gözardı etmeyeyim diye uydurduğum, hatta oyun olsun diye uydurduğum gülünç bir düşünce sonucunda. Bu düşünce peşi sıra bir yığın benzeri düşünce ve düş ya da anı bozması garip, karışık, ko-

yu renkli görüntüler sardı başıma. Meryem'in popoları gözümün önünde birçok sıradağ oluşturdular. Başımla birlikte zonklamaya başladılar. Gel hadi, diyen bir ses duydum. Soluğum kesildi, bacaklarım titredi. Kendimi koltuğa bıraktım. İstemiyorum, dedim, hiç. Beni çekiyordu. Bir delikten babaannem başını uzatmış beni dikizliyordu, gözlük camlarında Meryem'in kara tüyleri dalgalanıyordu. Rahatsızım, dedim, çok. Uyumak istiyorum. Dışarıya baktım. Bir güz günüydü, dışarısı soğuk olmalıydı. Kan görür gibi oldum. Ölümü düşündüm. Meryem'in kara tüylü yamaçlarından aşağı yuvarlanıyordum, açık havayla temastan gitgide pıhtılaşarak. Birşeyler yapmazsam apış arasında bir yere yapışıp kalacaktım. Bunun üzerine dedim ki, Bir şeyler yapmalıyım.

Odama döndüm. Şimdiye kadar kafamın böylesine karıştığı, ruhsal enfeksiyonlarla böylesine kuşatıldığım olmamıştı. Ama belki de yanılıyorum, dedim, belki patolojik bir şey değildir, ya da psikopatolojik. Daha çok, dedim, üşütme gibidir, ruhun ve kafanın soğuk alması gibi, hava moleküllerini istila eden sonbaharkış mikroplarına karşı vücudun dirençsiz düşmesi ya da bir an boş bulunup savunma sistemlerini harekete geçirememesi sonucu. Bunun yolları belliydi, reçeteler değişmezdi, kendinin doktoru olacaksın derdi doktorlar, muamelenizi tamamladıktan sonra. Kendini sıcak tutmak, sarıp sarmalamak ve olabildiğince terleyip ürinleri dışarı atmak önde gelen bir şarttı. Hatta bütün iş burada bitiyordu. Evet, dedim, kesin yatak istirahati. Yoksa, Allah muhafaza, öldürücü olabilir. Odamın mor pembe sıcak sanatsal atmosferinin de analjezik etkisi olacağını düşündüm.

Düzeltilmiş yatağım bozulmayı bekliyordu. Bir pıhtı kan. Pencere tülün altında hafifçe aralanmıştı, oda havalansın diye, ve hafif bir rüzgâr tülü hafifçe şişirerek odayı hafif hafif havalandırıyordu. Pencereyi sıkıca kapattım. Battaniyenin altından pijamalarımı aldım, soyundum, giysilerimi kapının

arkasına astım. Robdöşambrımı da muhtemel ziyaretçilere karşı hemen uzanabileceğim şekilde, düzgünce, sallanan koltuğumun üzerine koydum. Elimde kalan çoraplarımı da, ortalıkta rengi kaçmış tabanları gözükerek durmalarından hoşlanmadığım için, bir koşu banyoya gidip kirli çamaşır torbasına attım.

Henüz çıplaktım, atlet ve şortla. Vücudumun ellenmesi tatlı yerlerini, göğüslerimi, pipimi, popomu, bacaklarımı hafifçe sıvazlayıp canlandırdıktan sonra pijamalarımı giydim. Şu ipekli damat pijamalarındandı, pırıl pırıl, açık mavi, ucu püsküllü kuşağıyla. Bildiğim kadarıyla babamın pijamasıydı. Çünkü geçenlerde annemin sandığını karıştırırken bulmuştum. Ama babamdan başkasımn da olabilirdi, ki o başkası da babam olabilirdi, aslında. Annemden her şey beklenirdi. Babamı bu pijamalar içinde hiç görmemiştim, onu hep pijamalı gördüğüm halde, gece gündüz, kıçını kaşıyarak. Hatta, bu yüzden pijamasının tam kıç deliğinin üstüne gelen yerinde uçuk kahverengi bir leke bile oluşmuştu. Annem bazen lekesiyle ilgili olarak şaka yapar, bazen de gerçekten kızardı ellerini hiç yıkamadığından yakınarak. Belki kaka kokusu evimize böyle yerleşti, her şeye elleyen babamın ellerinden yayılarak. Ne adam! Ama hayır, yanlış hatırlıyor olabilirim, karıştırıyor ya da uyduruyor da olabilirim kendimi mutsuz evin son gururlu ve zeki vârisi sanarak. Şimdilik hepsi mümkün. Ta ki bir ani esin altında nihai bir karar alıncaya kadar. Tabii bir de, bir sürpriz yapıp, o kararı uygulayıncaya kadar. Neyse. Belirsizlikten devam ediyoruz.

Sandıkta annemin altınlarını arıyordum, Meryem'e karşı güvenceye almak için. O sırada bulmuştum bu pijamayı, hiç açılmamış jelatin torbası içinde ilgimi çekmişti. Belki benim damatlığıma saklanmıştı, babamın kim bilir kaçıncı dedesi ya da amcasından kalma bu ipek pijama, ve benim de oğluma saklayacağım düşünülmüştü, oğlum olursa. Kim bilir.

Birtakım sırlar ihtiva ettiği şüphesizdi, ama aile sırlarıyla uğraşamazdım, uğraşmak yeni sırlar ortaya atmaktan başka bir işe yaramazdı. Babasını bile hatırlayamayan ben. Fakat ne bereketli sandıktı o öyle! Pijamanın altından gün ışığına daha ilgi çekici şeyler çıkmıştı, daha dipte olduğuna inandığım altınlara ki kim bilir kaçıncı büyükannesinden ya da teyzesinden yadigârdı anneme, ulaşmazdan önce. Baktım, bir tanesi bir çift patikti, daha kucakta gezen bebeklerin giydikleri türden, üzeri işlemeli. Bağların birer ucu birbirine bağlanmıştı, herhalde yürüyüp gidemesin diye. Evirdim, çevirdim, şaşkınlıkla. Baktım, altında adım ve yaşım yazıyor: Enis 9 aylık. Benim adım ve yaşım olduğunu varsayarsak. Annemin yazısı olmalıydı. He he, dedim, kadına bak, nelerle uğraşmış. Bebekliğimi gözümde canlandırdım. Diri memelere sağlı sollu saldıran gürbüz atak bir oğlan çocuğu. Karıştırdıkça, yine zamanında bana ait olmuş olması gereken ama şimdi herhalde hazineye ait olan birkaç minik külot, ipek bir kundak bezi, bir cam biberon, bir çıngırak, bir de resim defteri buldum. Özellikle bu son ikisi çok ilgimi çekti. Çıngırağı alıp kulağıma dayadım, meraklı maymunlar gibi, ve salladım, hâlâ çıngırdıyordu, sallamaya devam ettim, giderek artan bir keyifle. Sonra resim defterini aldım. Ev, gemi ve kılıç resimleriyle doluydu. O sırada zevkten altınları unuttum ya da boşverdim ve bunları alıp odama döndüm, piyanomun üstüne dizdim, putların dizildiği gibi. Beni niye memnun ettiklerini ya da benim için ne ifade ettiklerini hiç düşünmedim, ama gözlerim ışıldayarak onlara bakarken, adlarını relikler koydum.

Huzurlu bir ortam için tek eksiğimiz müzikti. Müzik dolabına gidip plak gözünün kapağını açtım, eğildim, "Tannhauser" mi olsun, dedim, yoksa "Parsifal" mi. İkisi de değil. "Tristan ve Isolde" oldu.

Bu aziz çift odamda büyük saygı görür. Doğruldum. Doğ-

rulunca başım döndü, gözüm kararды. Sallandım. Sallantım durunca pikabı çalıştırıp yatağa döndüm. Terliklerimi, yattığımda kalçamın geleceği yerin hizasına, yatağa dik olarak bıraktım ve Isolde'nin talihsiz iç çekişleri bütün denizi kaplarken yatağa girdim.

Üstümü sıkıca örttüm. Böyle yaparsam hastalığımın geçeceğini umuyordum, sinsi mikropları dayanılmaz sıcakla cezalandıracağımı. Bana karşı oynanan bu oyunu bozmaya, planları altüst etmeye kararlıydım. Ama o sırada, ilk serinlik yavaş yavaş ılıklık olurken, arada bir yapmaya alışkın olduğum şeylerden birini yapmaktan da geri kalmadım. Yani kendime çeliksi bir gözlem yönelttim ve acı bir gülümsemeyle gözlemimi sonuçlandırıp şu şekilde ifade ettim: Artık yatarak beklemeye başladın, dolaşarak ya da oturarak da bir sonuç elde edemeyince. Ve bu sonuçtan daha ileri bir sonuç çıkardım: Başınla yer arasındaki mesafe gittikçe kısalıyor. Ve sinirli sinirli gülmeye başladım, içimden, ve biraz da dışımdan, bir an içinde kendime hem acıdığımı hem de hayran olduğumu fark edip. Ama insan böyle şeyleri çabuk unutuyor. Ya da böyle şeyler en benzedikleri şeye, uykuya dönüveriyorlar, öyle ki sonradan düş sanabiliyorsunuz, ya da bir başkasına ait, doğum öncesinden gelme bir bilgi, bir ilahi göz kamaştırıcı ışık içinden.

Kıpırdandım. En azından beklerim, dedim, beklerken de en azından düşünürüm, en azından Wagner araştırmam üstüne, gerektiğinde, sıkılma durumunda, onu Berlioz'la karşılaştırmaya hazır, birkaç dilde. *Wagner et Berlioz: Une Etude Comparative par un Etudiant. Pour Compenser.* İyi, ısınmaya başlıyordum. Hafif bir silkiniş içinde oramı buramı son bir kez kıpırdatıp, vücudumu yatağın pasif savaş için en uygun, en rahat yuvasına yerleştirdim. Yılların yuvası. Dut ağacından yapılmış onca yıllık yatağımın onca yıllık yün şiltesine geceler gecesi vücudumca işlenmiş. Vücudumu vajinaların

penisleri sardıkları gibi saran. Ah, ben! Mikropların istilası altında olsa bile, ne huzur! Böyle böyle, sanıyorum, uykuya daldım.

Ama ölçemediğim ama pek uzun olmaması gereken bir süre sonra, şöyle ezilmeye benzer bir duyguyla, hatta belki onun etkisiyle uyandım. Savaş ciddileşmiş gibiydi, ben uyurken. Halime bakılırsa kazanan taraf olduğum söylenemezdi: ama tabii bu duyduğum mikropların ezilişi de olabilirdi, onlar da iç organlarım ve dokularım kadar içimde olduklarına göre. Birden bu düşünce hoşuma gitti ve kendimi hemen benden ayrı iki kampa bölüverdim, ben de tarafsız ya da sadece insanlık ya da vicdan adına taraflı bir savaş gözlemcisi olarak. Ama bu düşüncemi, ki bir an beni diriltir gibi olmuştu, hemen uygulamaya koyamadım, demin sözünü ettiğim duygu ondan daha dişli çıktığı için. Bu duygunun baskısı altında, dirilişimi koruyamayınca, niye uyuyarak boş bulunduğuma değil de niye uyandığıma kızdım, hazır uyumuşken, hazır fark etmeden ufalanmak dururken. Bunun üzerine yeniden uyumayı denedim, ama bilirim, zorlayınca gelmez, zaten gelesi olsa gitmezdi, gelse bile güvenemezdiniz, ansızın gene giderdi, kendini hoppalığa adamış bir kız gibi. Hele de boş bulunup, kendi eksenimde birkaç devir yapınca, tekrar uyuma şansımı tümden yitirdim. Kendimi biraz yukarıya çektim. Sıkıntıyla yüzümdeki, boynumdaki terle uğraşmaya başlıyordum ki gözüm piyanonun üstündeki reliklere takıldı. Birkaç saniye, yan yan, öylece onlara baktım. Beni hatırlayamayacağım şeyleri hatırlamaya zorluyorlardı, sanki. Kötü bir emrivakiydi, üstelik de kalpsizce yapılmış, durumuma en ufak bir hassasiyet göstermeden. Kızdım. Burada ne işleri vardı? Onları niye buraya getirip bronz buluntularmış gibi karşıma seyirlik dikmiştim? İçeride dursalar ne olurdu sanki? Hatta sandıkta? Nasılsa bunca yıl durmamışlar mıydı? Şimdi niye, farkında olmadan, hatta sanki bir büyünün etkisi altındaymışçasına, onları bul-

muş, getirip gözümün önüne dikmiş ve uyanık anlarımı daha da bulandırmalarına müsade etmiştim? Yanıt ilişkinin kendisiydi, biliyordum, ama ilişki neydi, onu bilmiyordum. Ölüm olabilirdi belki, muhtemel sonum gelmiş olabilirdi ölüm şeklinde. Ama illa ölüm olması gerekmezdi, hani şöyle ufak bir kurtulma şansı da söz konusu olabilir ve bu şans tarafımdan beklenmedik bir beceriyle değerlendirilebilirdi. Ya da peki tamam, ölüm olsun. O zaman bu ölüm ilişkisine bir eski kundak bezinin ne katkısı olabilirdi? Ya da bir eski resim defterinin? Aklım eskilere gitmişti, eskiden düşündüğüm gibi düşünmeye başlamıştım. Yolculuk da olabilirdi. Evet, sonunda bir yolculuğa çıkmamı gayet muhtemel görüyordum, hatta, bakın unutmuşum, bu benim leitmotivlerimden biriydi, zamanında, ölümle yan yana, ölümle dönüşümlü, ölümle cinsel birleşme halinde. Ama bu yolculuğun, eğer olursa, ölüm izin verir de olursa ya da yolculuk ölümün alt kümesi değilse birebir eşlemeyle bile, ileri doğru bir yolculuk olacağını düşünüyordum, yoksa bu reliklerin işaret ettikleri yöne doğru değil. O yön yok. Farklılık *Aya Seyahat*'le *Arzın Merkezine Seyahat* arasındaki farklılık gibiydi. Tabii bunun yanında bir de *Seksen Günde Devrialem* vardı, aslında. Çocukken okumuş olmalıyım. Ya da okunmuş. Annemi düşündüm. Sesini. Aklıma gürültüleri geldi.

Uykum iyiden iyiye kaçmıştı. Prelüd bitmişti. Birinci sahnenin başlaması için yerimden kalkmam gerekiyordu. Beklesinler, dedim. O ara relikler konusunda da rahatlamış gibiydim. Ama beyin durmuyor. Rahat hareketi rahatsızlığın verdiğinden daha çok acı veriyor. İmgeler yine gelmeye başladılar. Gelip bir anı oluşturdular, gerçek mi düzmece mi belli değil. İçinde ben vardım annem vardı Meryem vardı Bahar vardı. Erotik bir mozaik gibiydi ama neyin tasvir edildiğinden tam emin olamadım. Emin olmak ve hoşlanmak için gözlerimi yumup gülümsedim, zorlu bir öksürük krizinden he-

men önce. Vücudun iradesini aldatamazsınız. Toparlandım. Bu günün ilk öksürük kriziydi. Hangi amaca hizmet ettiğini bilmeden, ama hangi amaçları engellediğini fark ederek, doğadışı akorlarla uzun bir süre öksürdüm. Demek savaş bademciklerimle ciğerlerime de yayılmıştı.

Bütün imlemeleri bir yana, yorucu bir krizdi. Geçince, kendimi bu yorgunluğa bıraktım, soluk soluğa, terli, alt edilmiş. Yuvamın da ıslandığını hissedebiliyordum, bu rahatsız ediciydi, altıma kaçırmışım gibi. Çarşafın altında muşamba, yatağa geçmesin diye. Benim altıma da konmuş olmalıydı. Belki yatakta döndükçe hışırtısını duymuştum, uyku aralarında, perdeleri çekili serin bir ikindi odasında, şimdiki gibi nemli yatarken. Ve belki, uyandığımda yastığın altında çikolata bulmayı umarken annesini çok seven uslu çocuklar için meleklerce bırakılmış, bula bula sidik kokusu bulmuştum, bütün vücudumu yıkamış uykulu masum sidiğimin kokusunu. Kim bilir. Habersiz ben! Ve o kokuyu benden çok önce almış, hiç uyumayan ve beni banyoya götürüp yıkamak için uyanmamı beklerken, eli lastikli eteğinin içinde, kutusundaki yeni çıkmaya başlamış kılları kaşıyan Meryem'i. Bir tedirginlik anı. Anne? Anne gitti. Evde yalnız. Soğuk banyoda kıl saymaca.

Birden gerçek Meryem'i düşündüm. Kahrolası kız! Üstüme hastalık tohumları attıktan sonra çekip gitmişti. Ya da ben göndermiştim, o benimle kalmayı tercih edeceği halde. Şimdi tezgâhın arkasında kim bilir hangi müşteriyle kırıştırıyordu. Müessesemizin adı kötüye çıkmış olmalıydı. Durdum. Düşünce değiştirdim. Çıksın varsın, dedim, hiç değilse erkek müşteriler eksik olmaz. Zaten seks ticaretinde çok para vardı. Meryem eğer bu gerçeği sezip tüm öteki rakiplerinden önce sektör değiştirdiyse onu kutlamamak elde değildi. Zengin olduktan sonra fark etmezdi. Orospu morospu ama karıda bok gibi para var, derlerdi, üstelik işe sıfırdan başla-

dı. Durdum, daha doğrusu kendimi durdurdum. Böyle düşünceler bana göre değildi.

Odayı dinledim. Sessizlik vücudumdaki savaş seslerini bile bastırıyordu. Müziğe ihtiyaç vardı, çünkü sessizliğe müzik yakışırdı. Zaten şarkıcılar da sabırsızlanıyorlardı. Ama hazır değilim, dedim. Ya da istemiyorlarsa dağılabilirler. Yerimden kalkacak gücüm yoktu. İçimden hiç olmazsa başucumda duran seyyar orgumu alıp "İsa'nın Çocukluğu"nun belli akorları üzerinde ölçülü çeşitlemeler yapmak geldi. Ama onun için bile çok halsizdim. Bu halde basit bir okul şarkısını bile çalamazdım, çalabilmem için notalarla sus işaretlerinin yer değiştirmesi gerekirdi. Bu yüzden kendimi yine, çaresizce, sessizliğe bıraktım. Yağmur yağsaydı onu dinlerdim. Ya da kar. Kulaklarım karın sesini bile alabilir. Bir ara, yorgun bir halde, sessizliği dinler gibi oldum; ağırlaşan gözlerim bir ara piyanonun üzerindeki reliklere takıldılar, yorgun yorgun onlara bakarken, bir ara, onları da dinler gibi oldum. Havadan ve nesnelerden ani müzikler çıkar gibi oluyordu, zaman zaman, ve zaman zaman onları dinler gibi oluyordum. Garip, çağıran, çıldırtan bir müzik gibiydi, şu sirenlerinkine benzer, duyduğunuza lotus-yiyenleri bile inandıramazdınız. O aralık, sanırım uykuya daldım. üzerime uykunun geldiğini bile hissetmedim. Hissetsem gözlerimi kendim yumar, Belki bu sondur, belki bu kez gerçekten ölüyorumdur, der ve öyle olmasını dilerdim.

* * *

Sonra zilin sesiyle uyandım.

Kapının zili, bildiğiniz. Hafif hafif çalınıyordu. Hafifliğine şaşırdım. Öyle olunca uykumun hafifliğine de şaşırmam gerekti. O kadar ki bir an emin değilim sandım. Emin olmak için kulak kabartmak ve yeterince devam etmesini beklemek

zorunda kaldım. Emin olunca, Dilencidir, dedim, ya da seyyar satıcı, çalar çalar sonra çekip gider. Aslında bu tür ziyaretçilere kapı açmayı severdim. Bazı yalnız günlerimin aranır eğlencesi oldukları olmuştur, yollarını gözlediğim çok yalnız günlerim ayrı tabii. Sadaka vermeniz ya da çantalarındaki üründen bir tane almanız karşılığında her türlü alay ve sorgulamaya seve seve katlanırlar, hiç aşağılık kompleksleri, alınmaları darılmaları yoktur, mesleklerine olan saygıyı her şeyden üstün tutarlar. İçlerinde baharat satan kızlar vardır, en çok onları severim, Bahar'la da öyle tanışmıştık. Teker teker ya da ikişer kişilik gruplar halinde gezer ve bazen beni teker teker ya da ikişer kişilik gruplar halinde memnun ederlerdi, kendileri için de memnunluk verici satışlar yapıp. Bazen, alan memnun satan memnun, dönüp arkalarını giderlerken, onlara yollarının nereye olduğunu sorardım.

Ama bugün, bu an, çok yorgun ve hastaydım, hatta, deyim yerindeyse, içimde ölüm kalım savaşı veriliyordu, ölüm kalıma karşı. Bu halde kimseyle iletişim kuramazdım. Kurmam beklenemezdi. Bilseler beklemezlerdi. Ama kapıyı çalanın çekip gitmeye niyeti yok gibiydi. Çekingenliğinden güç alıyor olmalıydı. Ya da evde olduğumdan mutlaka emindi ve bana söyleyecek çok önemli bir şeyi vardı. O an birden uyandım, ya da yeniden uyudum. Bir haber! dedim, bir haberci! Mercury, Jove'dan iyi haberlerle, the Fates kaynaklı! Derin bir soluk aldım. İşte, dedim, galiba beklediğim geldi, haberine ihtiyaç duyduğum. Onu öyle uzun zamandır bekliyor olmalıydım ki artık herhalde beklediğimi unutmaya başlamıştım. Savaşı filan unutup, yataktan fırladığım gibi kapıya koştum.

Ey unutulmuş, ey gözden düşmüş ben! tanrıların soytarısı olmuş ben ey! Bu kaçıncı hayal kırıklığıydı, bu kaçıncı aldanış!

Gelen yalnızca Ali'ydi, bir dilenci bile değil, bırakın haberciyi. Yine rahatsızlığı içinde ve kuşku vericiydi. Efendisinin

arkasından gizli dolaplar çevirirken yakalanmış modern bir köleye benziyordu.

– Beni beklemiyordun galiba, dedi.

Şaşkındım tabii, ama hemen toparlandım.

– Sen beni beklemiyordun galiba, dedim, haline atıfta bulunarak.

Anlamadı. Benzetmemden hareket ettiğimi nereden bilsindi. Bu halimle ona tahammül edemezdim. Kapıdan savayım, dedim, kapıyı açtığıma bin pişman. Ama gitmeye niyeti yoktu. Zaten bir gelince kovulmadan gitmek bilmezdi. Onu kovamazdım, ama kovulmuştan beter ederdim. Alınırdı, alınmasına sevinirdim, ama maalesef alınganlığı çabuk geçerdi. Öylece birbirimize baktık. Bir şeyler yapmazsam o şekilde saatlerce birbirimize bakabilirdik. Onunla göz göze ölmek istemezdim. Bunun üzerine, mecburen,

– Girsene, dedim.

Seve seve girdi, kabul görmekten duyduğu hoşnutluk kuşku verici rahatsızlığı altında görünmeden.

– Seninle konuşmak istiyordum, dedi. Sonra birkaç da haberim var.

Haber sözcüğü bir an içimi kaldırmadı değil, yanında kılık değiştirme çağrışımlarıyla. Ama burada sözcüğü havadis anlamında kullandığını hemen anladım. Zaten Mercury bile onun kılığına girmeyi beceremezdi.

– Sen salona geç, dedim, ben şimdi geliyorum.

Ne o yoksa hasta mıydım? Cevap vermedim. Onu salona yolladım, ben de odama gidip bu deniz mavisi ipek ilkgece pijamaları içinde daha fazla rezil olmamak için üstüne robdöşambrımı giydim, hani kadınlar aceleyle giyerler ya sabahlıklarını, geceliklerinin üstüne, kapı ansızın çalındığında, öyle. Ayağıma terliklerimi geçirdim. Zorlukla eğilip doğrularak, yorganın üstünden battaniyeyi, altından yastığı aldım, o aralık çarşaf kurusun diye yorganı şöyle geriye atmayı da ih-

mal etmedim. Kucağımdaki battaniye ve yastığın yüküyle iki büklüm, salona gittim. Terliklerimi çıkardım ve açıldığında yatak olan ama açılmadan da yatak olarak kullanılabilen kanepeye serilip battaniyeyi üzerime örttüm. Sonra bir an önce ısınmak için battaniyenin kenarlarını vücudumun altına sıkıştırdım, kefenlenmiş, kundaklanmış ya da ne bileyim, mumyalanmış görüntüsü verecek biçimde. Ali hazırlıklarımın bitmesini bekliyordu.

Az sonra törene hazırdım. Görüşmeye giriş olarak,

– Seni yataktan ağırlayacağım için kusura bakma, dedim ve kendimi gevşemeye bıraktım. Son birkaç dakikada epey enerji ve tabii toprak kaybetmiştim. Göğsümde kötü bir ağrı hissettim. Bulguların sayısı giderek artıyor, hastalık aşağıya doğru bütün vücuduma yayılıyordu. Beynimden başlamış olması düşündürücüydü. Düşünme alışkanlığında biri olsam düşünürdüm. Ama düşünsem de bir şey fark etmezdi. Bir şeyler yapmak için artık çok geç, derdim.

Ali'ye baktım. Giriş konuşmam bir işe yaramamış görünüyordu. Başını çevirmiş camdan dışarı bakıyordu, gökyüzüne. O da yelkencilerdendi aslında; gönlünün rutubetli bir köşesinde geleneksel yelkenli simgesini taşır ve hoş bir atmosferdeki sonsuz sıcak cazlı muhabbet için her şeyini kurban etmeye hazır gezerdi.

Burnum akıyordu. İşte hediyesi. Konuşmadığını görünce daha da sinirlendim. Kendimi tutamayarak bağırdım:

– Kusura bakma seni yataktan ağırlayacağım!

Bu bağırışla başıma bir ok daha saplandı. Adam ziyaretçi değil lanetçiydi. Ağır ağır başını çevirdi, yüzünde o her zamanki sıradan mimikleri. Belki mimikleriyle gördüğü muamelenin gururunu kırması gereken bir şey olup olmadığını düşündüğünü gösteriyordu. Sonunda, gözleriyle battaniyemin desenini çizerek,

– Zaten bugünlerde herkes hasta, dedi.

Burnumu çektim.

– Hayrola, dedim, sen de mi?

Evet, o da. Kalbi. Geçmiş olsun dedim. Bir sessizlik oldu. Burnumu çekerek bozdum.

– Peki başka kim hasta? dedim.

– İdil de hasta, dedi.

Birden irkildim. Sonra doğruldum, farkında olmadan. Etraf grileşti, soluksuz kaldım.

– İdil mi? dedim, içimde kalan son soluğu kullanarak, İdil'i nerede gördün?

Bir an tedirgin tedirgin bana baktı. Herhalde ses tonumda tedirgin edici bir şey vardı.

– Biz görüşüyoruz, dedi önemsiz bir şey diyormuş gibi.

Ağzımı sonuna kadar açıp göğsümü iyice şişirerek zorlu, geniş bir soluk aldım, verdim. Tekrar yattım. Demek öyle, dedim içimden, demek görüşüyorsunuz. Eski arkadaşım ve eski aşkım, ikisi bana karşı. Başka biri olsa dert değildi, ama o! ve bu! Sinirlenebilirdim, ama bunun için çok geçti, üzülmek için bile çok geç, ki zamanında ikisini de yapıp ilelebet bitirmiştim. Gözlerimin önüne İdil geldi saçları dudakları göğüsleri göbeği –hızla daha aşağı iniyordum, ama kendimi tuttum. Toparlandım. İlgisiz görünmeye çalışmadan sordum:

– Peki nesi varmış?

– Nesi yok ki, dedi.

Bilirdim, zaten hep hastalanır dururdu, her seferinde birkaç hastalıkla birden.

– Bel fıtığı olmuş. Ayakta duramıyor, düz tahtaların üzerinde yatması gerekiyor.

– Bu en yakın zaman kipiyle konuştuğuna bakılırsa, dedim, durumu bizzat müşahade etmiş olmalısın.

– Ondan geliyorum, dedi kısaca başını sallayarak.

– Nasıl yani, dedim, evine mi gittin?

Cevap vermedi. Cevap açıktı. İdil'in mavi odasını düşün-

düm. Ali'nin odaya girip, saçları iki yanına upuzun serilmiş yatan İdil'in yay dudaklarından uzun bir hoş bulduk öpücüğü aldığını imgeledim. Hoş bulduk! Hoş bulduk hayatım! Hoş bulduk! Hoş bulduk! Soluğum kesildi. Uzun, arsız bir öpücük, benim bir zamanlar narin narin öptüğüm o aynı dudaklardan insafsızca alınmış.

– O kadarla kalsa gene iyi, dedi. Dili çözülmüşe benziyordu, ya da durumumu kurnazca kavramış, fırsat bu fırsat diyordu.

– Bir de zona olmuş, diye devam etti.

– O ne? dedim.

– Sinir uçları iltihabı, dedi.

– Yani? dedim.

– Yanisi, dedi, vücuduna hiçbir şey değdiremiyor.

Bu beni bir an rahatlatır gibi oldu. Bu hastalığının hiç geçmemesini diledim. Ama heyhat! Gerisi vardı.

– Belinden dolayı kımıltısız yatması lazım, ama sinirlerinden dolayı yatamıyor, üzerine gecelik bile giyemiyor, iyi mi!

– Ne yani, dedim, seni çıplak mı karşıladı?

Cevap vermedi. Şaşırmadığına bakılırsa çıplak karşıladığı da olmuştu.

– İnanmazsın ha, diye devam etti düşüncesinden tuhaf bir neşe türeterek, ne ayakta durabiliyor ne de yatabiliyor.

Ekledim:

– Ve ne de gecelik giyebiliyor.

Kafamda İdil için bir duruş olanağı aradım, bir pozisyon, vücudunu uzaya yerleştirebileceği bir şekil. Bulamadım. Belki Ali bulmuştu ve büyüklüğü buradan geliyordu. İdil'e sunduğu bir eksen. İçimden reddediş çığlığı atarak bu sekansı sona erdirmek istedim. Burnumu çektim. Olmadı. Çekilmiyordu. Sonra bir süredir ağzımdan soluk almakta olduğumu fark ettim. Ama çenem ve ağzımın içinden dışarıya dilim sarkmamıştı. Ama sarkacaktı, biliyordum. Bütün bunlardan sonra!

Ali bana baktı.

– Ha, dedi, bir haberim daha var.

Beni öldürmeden gideceğe benzemiyordu.

– Neymiş o? dedim.

Söyleyeceklerini bir an önce söyleyip gitsin istiyordum. Onun damıtılmamış hareketlerine zaten hiç dayanamazdım çünkü hareketlerinden sıkkın ve aç ve düşman olduğu dışında hiçbir anlam çıkmazdı artı bugün ustaca kullandığı özel oklarla gelmişti.

– Okuldan bir haber, dedi.

– Kapanıyor muymuş? dedim çünkü ben devam etmeyi kestikten sonra açık kalması zordu.

Tam söyleyecekti ama ani bir kararla yüzünü ekşitip duraksamayı tercih etti –ah bu sahte sahne sanatçıları, gözlerini yere indirerek başparmağı ve ikinci ve üçüncü parmaklarıyla kaşlarına koşut olarak alnını ovuşturmaya başladı, son iki parmağı, araları açık, arkaya, havaya doğru açılmış, ve alın derisi enlemesine büzüldü, gevşedi, kaşları kalktı indi, kirli kısa parmaklarına muhtemelen yağ bulaştı yağlı derisinden, dayanılır gibi değil! Kendimi tutamadım. Öfkeyle doğruldum.

– Allah aşkına, uslu dursana, diye çıkıştım, ne istiyorsun alnından?

O da kızdı. Aniden elini indirip, sertçe,

– Seni okuldan atacaklar! dedi ve bir an üstüme atılacak gibi hırsla bana baktı. Bu kadar enerjiyi alnındaki yağlardan alıyor olmalıydı.

– Ya seni? dedim.

– Benim durumum sağlam, dedi hızla.

– Öyle, dedim sakinleşerek, sana n'olur?

Başını pencereye çevirdi, küçük kara gözlerini gökyüzüne. Ben de tekrar yattım. Yat kalk derken vücudum ve battaniyenin içi iyice soğumuştu. Tekrar sarındım. Bitince, ağzım-

dan derin bir yorgunluk soluğu verip aklımı tüm dış ilgilerden arındırmaya çalıştım. Burnum mermerleşmiş gibiydi. Son yirmi otuz dakika içinde kendimi çok ihmal etmiştim. Hep bu garip hareketli lanetçi yüzündendi. Şimdi de başını çevirmiş, gökyüzünde martı arıyordu. Onu kendi haline bıraktım, beni kendi halime bırakması şartıyla.

Yine hafiften ısınmaya başlıyordum. Gözlerimi yumdum. Aklıma İdil geldi. Birkaç pozu gözümün önünden geçti. Bana fotoğraflarını göstermiş, çocukluğunu anlatmıştı. Çocukluğuna ve ilk gençliğine ait çok büyük sırları vardı. Nasıl hatırlıyordu anlamamıştım. Art arda birbirinden çarpıcı, kahredici sırlar. Hepsini anlatmış, kahretmişti. Beni. Çok geç. Aklımı arındırma kararım aklıma geldi, tutunamadı, geçti gitti. Oysa ben hayatta kimseye kendimle açıkça ilgili hiçbir şey anlatmazdım. Belki bana önemli bir şey olmadığı için, o zamana kadar. Ya da belki sadece hatırlayamadığım için. Hayat boyu, akıldan çıkmayacak bir şey, tatlılığına ya da dehşetine bağlı kalınacak bir şey, önemsenecek, unutulmayacak, senin yanınsıra, sen deyince.

Terlemeye başlıyordum. İdil içinden seyrek renkli ışıklar sızan koca bir yağmur bulutu halinde imgelemimde belirdi. Bir süre ona baktım. Kendimi kararan bir deniz kıyısında diz çökmüş, ona bakıyor imgeledim yağmurun da güneşin de bulunduğu ve ikisinden birinin bir gün çıkıp geleceği yere bakarak. İki karşıt an arasında artık niyetini de, şikâyetini de, kendini de unutmuş. Ve orada unutulmuş, üstelik. Evet, unutulmuş.

İdilİdilİdilİdilİdil

Die alte weise;-
Was weckt sie mich?

– Uyuyacaksan gideyim.
Belli belirsizce başımı salladım.

– Bir iş projesi var. Tam ikimize göre.

Belediye Bandosu. Cenazelerde sokak sokak. *English horn.*

– Bir yerden başlamak lazım, değil mi?

Opera! İmkânsız şiirler, imkânsız sesler.

Yolculuğum. *In eudem locem.*

Kurwenal –du?

Wo war ich?

Wo bin ich?

* * *

Uyandığımda yine hastalığımla baş başaydım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Ama ne kadar uyumuş olursam olayım durumumda uykunun etkisi sayılabilecek herhangi bir rahatlama yoktu, aksine hastalıkta bir rahatlama vardı, başarısı onu rahatlatmıştı. Şimdi keyifli keyifli son darbeyi indirebilirdi. Böylece uyumakta ısrar etmenin bir anlamı olmayacağına karar verdim. Çünkü hastalık artık belli olduğu üzere karşı konulmaz ve yardım edilmez düzeye gelmişti. Bu düzeyde benim ona olan yaklaşımım da değişti. Adını Idilosis Vaginalis koydum. Sonum yakındı.

Sonumu düşündüm, ve dedim ki, Bu hastalığın son belirtileri ne olur acaba? Ki ona göre bir son resmi çizebileyim. Katkısı bulunan her şey olabilirdi. Dolayısıyla katkısı bulunan her şeyi çizebilirdim. Düşüncelerden katkı dilenmek. Ama uzatmama kalmadı. Üşümeye başlamıştım. Vücut ısısında genel bir düşüş, mutlak sıfıra doğru. Demek bu aşamada bu gerekiyordu, ya da bu akla geldi, akla gelebilecek birçok şey arasından. Biraz dikkat edince üşümenin ayaklarımdan başladığını hissettim. Hatta, ayaklarım buz kesmişti! Acaba ayaklarıma kan mı gitmiyordu? Birazdan karıncalanmaya başlar, derken kesilecek hale de gelir miydi? Korktu-

ğumu düşündüm. He he! Ne komik olurdum! Telaşlanıyor, paniğe kapılıyor, akla gelen bir çare olarak ayaklarımı tokatlamaya başlıyordum. Gülümsedim. Zavallı çocuk, dedim, kaba kuvvetle bir yere varılamayacağını bilmiyor. Ama n'apsın, demek ki uygarlığı başarısızlığa uğramış. Onu iyi anlıyordum, hareketini ve hareketinden açığa çıkan hatasını da. Hatası, ondan sonra hâlâ varolabileceğini sanmasıydı. Zavallı çocuk, dedim tekrar, ayağı uyuşsa tokatlar, eli uyuşsa tekmeler. Ben onun gibi yapmadım, haliyle. Aslında en yakışanı hiçbir şey yapmamak olurdu. Ama hiçbir şey yapmamak için henüz yeterince enerjim yoktu. Bari kalkıp bir çorap giyeyim, dedim.

Ayağa kalktım. Robdöşambrım kırışmıştı. Tam terliklerimi giyecektim ki gözüme dışarıdaki kuşlar ilişti. Balkonun korkuluğuna tünemişlerdi, grili siyahlı kumrular, belki de güvercinler. Fakir kuşlardı, tüylerine ve cüsselerine bakılırsa. Garip garip kıpırdanıyorlardı. Beni almaya geldilerse erken gelmişlerdi, henüz gidecek durumda değildim. Gelgelelim kıpırdanıp durmalarından tedirgin oldum, lüzumsuz yere gerilim ve gitme telaşı yaratıyorlardı. Gidip şu acemi düzenbazları bir kovayım, dedim.

Terliklerimi giydim. Sallana sallana pencereye ilerledim. Geldiğimi görmeleriyle kaçmaları bir oldu, aynı telaşla uçtular, ben onları götürmeye gelmişim gibi. Arkalarından baktım, gidenlerin arkasından hep yaptığım gibi. Denize doğru inmeye başladılar, kanat çırpıp süzülerek, kanat çırpıp süzülerek. Aşağıdaki damlardan başka kuşlar da yanlarına katıldı. Sonra hep beraber, denizin üstünden, martıların bölgesine girmemeye çalışarak, pustan ilerileri göremiyordum ama, sanırım surların olduğu yere doğru, seçilmiş bir küme halinde uzaklaştılar. Haberle ilgili bir yanları olabileceği hiç aklıma gelmedi.

Çorap, dedim, çoraplarım. Renk renk, desen desen, çeşit

çeşit çoraplarım, beni yere ve normal insan sıcaklığına bağlamak için. Annemle aynı gardırobu ve aynı şifonyeri paylaşırdık, bölme ve çekmecelerimiz ayrı da olsa. Odasına gittim. Çorap çekmecemi açtım. Onca çoraptan kala kala iki tane yazlık çorap kalmıştı, onlar da en sevmediklerim. Nereye gitmişti onca çorap? Yine Meryem'in işleri, dedim. Bu çekmecenin bu kuruluğa gelebilmesi için çok uzun zamandır çamaşır yıkamıyor olması gerekirdi. Niye yıkamıyorsun desem Allah bilir susuzluktan yakınırdı. Belki acı gerçek şuydu ki beni artık adam yerine koymuyordu. Kızdım, ama çok değil. Peki ne yapıyor bu kız? dedim. Ya da ne yapmakta, bir süredir? Ve neden öyle yapmakta? Cevabı sonraya bıraktım. Çekmeceyi kapattım. Aklıma annemin çekmeceleri geldi. Evde kısa yün çorap giymeyi ve ayaklarını kalorifere dayamayı severdi, çorabın içinde ayak parmaklarını öne arkaya bükerek, aralarını açarak, acımasızca çıtırdatarak. Prezervatif bulmaktan korkarak çekmecelerini açtım, teker teker. Eski püskü birkaç başörtüsü, ten rengi kaba saba bir korse, lastikleri kopmuş siyah bir jartiyer, rengi atmış koca bir penye külot ve kıyıda köşede birtakım küçük bezler, o kadar. Orada da mutlak bir iflas hüküm sürüyordu. Bunun inkâr edilmez gerçek olduğuna karar verince, düşünmeye başladım: Tüm kuşkuların Meryem üzerinde toplanması ve kendimi odasında bir teftiş yapmaya mecbur hissetmem uzun sürmedi.

Az sonra Meryem'in küçük odasının kapısındaydım. Karanlıktı. Işığı açtım, pek aydınlatmadı. Havasızdı, penceresi olmadığı için havalandırılması da imkânsızdı. Belki bu havasızlıkta beynine yeterli oksijen gitmediği için böyle davranıyordu. Duvarında Kâbe resimli eskice bir seccade asılıydı, belki babaannemden kalma. Dolabının kapağına da bir kenarından kâğıt bir maaşallah levhası sıkıştırılmıştı; levha zamanla sararıp tozlanıp rutubetten yumuşayıp dışarı doğru bükülmüştü. Demek inanıyor ve inancıyla gurur duyuyordu. Ya da

inansın ve inancıyla gurur duysun istenmişti, babaannem tarafından, bu yolla lekesiz bir hayatı da garanti etmek için. Ama bunlara hemen dikkatimi çekenin odanın genel boşluğu olduğunu fark ettim. Garip bir çıplaklık vardı. Yatağının başucundaki komodinin üstü boştu, oysa hiç olmazsa sabahın beşine kurulu bir çalar saatle izmarit dolu bir kül tablası olmalı diye düşünürdüm. Ama boştu. Şifonyerin üstü de öyle. Sade bir insan olduğunu kabul etmek lazım, dedim. Ama sıfatı kesinleştirmeden önce emin olmak istedim. Şifonyere gidip en üstteki çekmeceyi açtım. Boştu. Alttakini açtım. O da boş. Biraz sonra, tüm çekmece ve dolapların boş olduğunu gördüm, incecik kadın bacaklarıyla resimlenmiş boş çorap torbaları ve kim bilir odasına neyi getirip boşaltmış naylon poşetler ve gazete kâğıtları dışında, hepsi de kırış kırış. Şaşkın ve bitkin bir halde küçük kara odasından çıkarken, Allah allah, bu kız nasıl bir kumar oynuyor bana karşı?! diye düşündüm.

Canım fena sıkılmıştı. Gün epeyce ilerlemişti. Tüm ilerleyen gün boyunca ağzıma bir şey sürmemiştim. Birden yemek yemenin ilginç olacağını düşündüm. Gidip kendime bir şeyler hazırlayayım, dedim, bari. Ama ondan önce karargâhımı tekrar odama taşımaya karar verdim. Yabancı bir misafir gelse kim bilir ne kadar küçük düşerdim. Battaniyemi toplayıp odama döndüm. Çarşafım kırışmıştı. Düzelttim, üzerine de düzgünce yorganımı serdim, kenarlarını içine kıvırdım, üzerindeki bir iki hafif dalgalanmayı da elimle düzeltip battaniyeyi üstüne serdim, onu da iyice düzelttim, sonra ezilmiş yastığı kabartıp, kırışıklarını olabildiğince açtım ve yorganın altına yerleştirdim. Aslında yastığın yüzü iyi bir ütü istiyordu. Ama bunun için akşam olmasını, Meryem'in gelmesini beklemem gerekecekti. Hatta, yo iyisi mi bana yeni bir yatak takımı çıkarmasını söylerdim. Tabii eğer akşam olur ve Meryem eve gelirse. Başımı kaldırıp dışarı baktım. Akşam da oluyordu aslında.

Kahvaltım masada öylece duruyordu, buz gibi olmuş. Sıcak bir şeyler hazırlamak, bu soğuk güz gününde, ve evcil bir keyif yapmak. Buzdolabına gittim. Kapağını açınca üzerime kötü bir koku hücum etti. Bu halimle onu koklayabildiğime göre koklayabildiğimden çok daha yoğun olmalıydı. Meryem'e derin bir sövgü gönderdim. Oradan bir şey alınıp yenmezdi. Kapağı hemen kapattım. Fırına gittim. Kararmış boş tepsilerden başka bir şey yoktu. Kapağı hemen kapattım. Meryem'i bir kez daha az önceki biçimde andım. Akşam görüşecektik. Tabii eğer akşam olursa ve Meryem eve gelirse.

Kilere gittim, tuvaletin yanındaki küçük odayı kiler olarak kullanırdık. Kapısını açtım. Sonra ışığını. Boş çuval ve sandıklar ve şarap şişelerinden başka bir şey göremedim. Bu kızla gerçekten oturup ciddi ciddi konuşmak gerekiyordu. Tabii eğer. Ah, annem olsa bunların hiçbiri olmazdı; dolar taşardı tüm depolar. Eve evin annesi yakışır. Sadece akşamları bile olsa, tanınmaz bir halde bile olsa hatta. Annem... Onu özlemeye başlıyordum.

Tekrar mutfağa döndüm. Tezgâhın yukarısındaki dolapları araştırmaya başladım. Sonunda, dolapların birinde, bir kavanoz içinde, açılmamış bir paket bebe bisküvisi buldum. Sebat etmenin karşılığı! Bizim evde bile, Meryem'e rağmen bile, bir şeyler bulunabiliyordu. Üzerindeki yazıları okudum. Sütle de hazırlanabiliyordu. Süt var mıydı? Varsa dolapta olmalıydı. Şimdi dolabı bir daha açmayı gözüm kesmiyordu. Ama bu mama tarifini de denemek istiyordum. Düşündüm taşındım, sonunda dolaba gitmeye karar verdim, kahveyi sütlü içtiğimi biliyordu, hep kahve içtiğimi de biliyordu, buna güvendim. Sol kolumla burnumu kapayarak dolabın kapağını tekrar açtım. Süt vardı, pastörize, kutusu açılmamış. Yanında da bal. Hemen ikisini alıp kapağı kapattım. O sırada aklıma parlak bir fikir daha geldi ve odama gidip sabah kahvelerimin yanında yediğim çikolatalarımdan birkaç tane

alarak mutfağa döndüm. Raftan çukur bir kap aldım. Bisküviyi kaba boşalttım, üzerine de bolca süt döktüm ve bir tatlı kaşığı balla birkaç çikolata ilave ettim. Çırptım. Bisküviyle bal sütü hoş bir kıvama getirdi, çikolata da ayrı bir renk kattı. Bileşenleri kabın her yanına eşit dağılacakları şekilde son birkaç kez karıştırdıktan sonra yemeye başladım. Bomba gibiydi. Bebekler ağızlarının tadını biliyorlardı. İçine minik parçalar halinde muz da katılabilirdi, Meryemsiz bir evde. İnsanın bebek olası geliyordu. Bebek ben. Hatırlamaya çalıştım. Fotoğraflardan ayrı olarak bir şey hatırlayamadım. Meryem. Akşam. Hiç olmazsa annemin göğüslerine yapışışımı ve yapışırken yüreklendirilişimi hatırlamak isterdim. Hatta gün ışığına doğru o zorlu ve dar yollardan ilerleyişimi, başımın yarısı çıkmış, takılan burnumu annemin vajinasından kurtarmaya çalışışımı, ıslak, bezgin, öfkeli. Heyecanlandım. Kanların ve başka sıvıların içinden. Ne tuhaf! o gizemli yere o kadar yakın olmak, ancak ait olan birinin olabileceği kadar, ilk ve son kez. Ayrılış.

Aklım kararıyordu. Kendimi mamaya verdim. Tadını, kokusunu büyük bir özenle tatmaya, koklamaya çalıştım, gözlerimi kapayarak, belki bir değişmemiş tat, bir değişmemiş koku paslanmış ansıma mekanizmamı yeniden harekete geçirir diye. Boşuna. Aklıma relikler geldi. Mamayı öylece bırakıp odama döndüm. Onları teker teker elime alıp yakından inceledim, evirdim çevirdim. Farklı bir dünyadan gelmiş ve benle hiçbir ilgisi olmayan, artık izi de kaybedilmiş bir yaratığın eşyalarını inceliyor gibiydim. Kafamda tek uyanan büyüklüğe ilişkin bir kavram oldu; soyutlamaya bu kadar direnmeleri karşısında sabrım taştı. Onları topladığım gibi annemin odasına götürüp sandığa geri attım. Sonra umutsuz, sarsılmış, şaşkın bir halde, robdöşambrımı çıkarıp tekrar yatağa girdim.

Soğukluk kalçalarıma kadar çıkmıştı. Buz gibi bir soğuk-

luk, ama artık üşütmüyordu. Dolayısıyla çoraplar konusunda içim rahattı. Kalçalarıma kulak verdim. Soğuğun dışında bir şey duyamadım. Pipimi merak ettim, içten, yumuşak bir merakla. Elimi pijamamın içine sokup yoklamak istedim. Hemen elime gelmedi, yerini biraz aramam ve bulunca üstünü açmam gerekti. Hâlâ biraz sıcak olan elimle yoklayınca buz gibi olduğunu, büzülüp kaldığını hissedebildim. Haline üzüldüm. Keşke benimkinden ayrı bir sonu olabilseydi, dedim. Hep sadık kalmış, hatta tökezlediğim zamanlar elimden tutup öncülük etmişti bana. Ama artık değil. Artık birbirimiz için bir şey yapamazdık. Yine de, huzur veren bir nokta olarak, bereber ölecektik, gerçek silah arkadaşlarının ölmesi gerektiği gibi. Onu son bir kere okşayıp üstünü kapattım.

Akşam oluyordu. Zaten o sevimsiz mevsimde en çok ve en çabuk olan şey akşamdır. Yatak soğuktu. Isınmak bilmiyordu. Isınmayı düşünmedim, ama ısınmaya yakın bir düşünce olarak annemi düşündüm. Sonra İdil'i. Çok özlediğimi hissettim. Hiç olmazsa biri yanımda olsaydı, dedim. Ve koynunda uyuyor olsaydım. Ağlayasım gelseydi. Böyle bir yalnızlık çok kötü, deseydim, ve ekleseydim: Beni bırakma! Hele de akşamın kederli kararsız karanlığında hiç.

Derin bir soluk aldım. Bari karanlık, dedim, hiç olmazsa karanlık, tam, zifiri karanlık! Gözlerimi sımsıkı yumdum.

O akşam Meryem gelmedi.

O akşamı ve geceyi yarı uykulu yarı baygın geçirdim, kaderime boyun eğmiş bir halde. Ertesi günleri ve geceleri de. Bir şeyler yapmaya ve düşünmeye ya da ruhsal çatışmalar yaşıyor taklidi yapmaya son verdim. İçimdeki ve üstümdeki tüm güçleri sakin bir bekleyiş gerçeği üzerinde uzlaştırdım. Bundan sessiz, ağırbaşlı bir yas havası doğdu.

Derken, o günlerin birinde, beni almaya geldiler.

* * *

Kapıyı ben açmak zorunda kaldım, kapıya kadar kuşkusuz bir Philoctetes gidişi yaparak.

İki kişiydiler. Zaten hep iki kişi olurlar, götürücüler, belki paylaşmayı sevdikleri için. Beni götürmeye geldiklerini biliyordum. Kendimi kucaklarına atacak kadar tükenmiş olduğum halde kapının içine yaslanarak ayakta durmayı ve mutlu bir habersiz gibi davranmayı tercih ettim belki ne kadar geciktirebileceğimi görmek için. Biri polisti.

– Sorun neydi, Memur Bey? dedim. Polis haftası için yardım topluyorsanız doğru kapıyı çaldınız. Ben her zaman–

Polis bana aldırmadı, yanında bir hastabakıcı vardı, ona seslenerek ama bana bakarak,

– Bu muydu? diye sordu tükürürcesine.

– Polis Teşkilatımıza–

Hastabakıcı, o an tanıdım, hemşireyle annemi almaya gelen adamdı, öne eğilip bana, sonra yana eğilip içeriye baktı.

–elimden gelen tüm-

– Buydu, dedi, burasıydı.

Kızdım.

– Ya?! dedim, peki bu zamanda mıydı?

Aklını toplamasına fırsat vermeden devam ettim. Giderayak zekâm parlamaya başlamıştı.

– Hemşiranıma n'oldu? dedim anlamlı anlamlı. Artık polislerle takıldığına bakılırsa kadınlarda hayal kırıklığına uğramıştı.

– Hazırlan, dedi polis, bizimle geleceksin.

Yo, üçlü bir sevgi arayışı benim için çok fazlaydı. İtiraz ettim, hafif cilveli:

– Sadece birinizle gelsem?

Beni birer kolumdan tutup merdivenden aşağı süreklerlerken hâlâ konuşuyordum.

– Bakın, diyordum, o ben değilim, orası da burası değil, sonra saat farkı da var. Eminim bir yanlış anlama söz konu-

su. Tanık gösterebilirim. Ben o sırada Dido Hanım ile beraberdim. Onu Kartaca'da bulabilirsiniz, size her şeyi anlatacaktır, yalnız acele etmeniz lazım.

Dinlememeye kararlıydılar. Emirler çok kesin olmalıydı. Bunun üzerine vazgeçtim; zaten kesin şeyler karşısında hep vazgeçerim.

– Peki bana ne yapacaksınız? dedim.

Polis sırıttı, kahverengi dişleri vardı, konuştuğu zaman kan kokuyordu. Kendimden geçer gibi oldum, bu somutluğa hiçbir zekâ dayanamazdı.

– Sünnet edicez, dedi keyifle.

Hastabakıcı da onun keyfine aynı sırıtışla karşılık verdi, göz göze geldiler. Bu keyifli ve uyumlu çiftin arasında, her basamakta biraz daha kendimden geçerek, aşağı indim.

Gün ışığına çıkınca ağır bir baygınlık geçirdim. Ama baygınlığımın içinden komşuların ve sokak esnafının toplanmış bizi seyretmekte olduğunu ve onların onaylayan bakışları arasında bir arabaya tıkıldığımı görebildim.

Gözlerimi açtığımda ormanlık bir yerde arabadan indiriliyordum. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Belki doğruca mezarlığa getirmişlerdi. Toprağın üzerinden beni bir sunağa doğru çektiklerini düşündüm. İleriden bir yerden davul sesleri ve içlerinde annemin sesini duyar gibi oldum. Karınüstü, alçak bir tepenin yamacına tırmandırıldım. Sesi artıyordu, duyuyordum ama göremiyordum, gözlerimi açmaya korkuyordum. Biraz daha çıktıktan sonra beni orada terk ettiler, yüzüstü serilip kaldım. Herhalde artık emin ellerde olduğumu düşünüyorlardı, ölümün emin ellerinde. Ama hemen ölmedim. Zekâm gene çalışmaya başladı, ölmek bilmiyordu, irademde öyle. Annemin yerini tepenin arkası olarak teşhis ettim, sesin titreşimi öyle gösteriyordu. Onu çılgın bir şehvet dansı içinde imgeledim. Demek bu dansta bir yerim var, dedim. O halde yerimi alayım!

Adımlar işitilmez olunca harekete geçtim, gözlerimi açtım, tahmin ettiğim gibi kimse yoktu, hiç olmazsa görünürde. Kendimi ayaklarımla itip ellerimle çekerek tepeye tırmanmaya çalıştım. Kısa boyumun ölçüsüyle bir iki boy çıkmıştım ki vücudum karşı koymaya başladı, beni vazgeçip aşağı kaymaya zorladı. Ben de ona karşı koydum. Zekâm yardıma geldi, gözüme yaşlı bir ağacın kökünü iliştirdi. Ona tutunabilirsem, dedim, doğruca anneme. Ona doğru uzandım, kopmamasını dileyerek vargücümle asıldım. Ama koptu. Bir an, dehşetle, ellerimde kalan sapına baktım. Sonra, kulaklarımda davulların ve annemin sesi, tümsekli ve dar bir karanlık içinde aşağı doğru yuvarlanıyordum.

II

Dalgalı yeşil sularda uyunan upuzun bir uykudan insan sesleri, insan kokuları, insan dokunuşlarıyla uyanmak. Bir ses, bir koku, bir dokunuş, bazen yakındaki bir hareketin hafif rüzgârı, aralarına eşya tıkırtıları serpiştirilmiş.

Annem. Eşyalarla ve benimle ilişki içinde. Geniş bir tını yelpazesi kullanarak bana ve eve bakıyor.

Dinliyorum. Birkaç gün önce ilk uyandığım zamandan beri. Duyulabilecek her şeyi, bir evde çıkabilecek her sesi. Dinliyor ve takip ediyorum, yattığım yerden, sesleri birbirlerine bağlayarak, aralarındaki boşlukları düşlerimle doldurarak. Sesin çoğu anneme ait, yani çoğunu o çıkarıyor. Ama o da bir yandan dinliyor, benim çıkarabileceğim ve duyabileceği her sesi bulunduğu yerden hızla yorumlamaya ve gerekirse harekete geçmeye hazır bir halde. Çünkü başlangıcın başarısı buna bağlı. Dinliyor ve gözlüyor; bekliyor.

Birbirimize iyi davranıyoruz. Birbirimizi tanımıyor, anlamıyor ama iyi davranıyoruz. Galiba buna ihtiyacımız var. Çünkü hatırlayamıyoruz; yalnızca birbirimize ilişkin belli belirsiz şeyler biliyor ama bunlardan emin olamıyoruz. Bir kaç gün önce ilk uyandığımda kim olduğunu merak ettim. Yatağın kenarına oturmuş, uyanışımı seyrediyordu, gözleri açık, bir parmağı dudaklarının arasında, başı hafifçe yana yatmış, biçimli bir boynu daha da gözalıcı kılarak. Bir an, Kimsiniz? diye soracak oldum ama hemen kaba bir davranış

olacağını düşünerek sustum. Ama o anladı.

– Ben annenim, dedi.

İtiraz etmedim. Anneler yalan söylemezdi. Kaldı ki, yalan söylüyorduysa bile o da başkasının yalancısıydı çünkü biri ona oğlu olduğumu söylemişti. Şimdi onun nur topu gibi oğluyum.

Yorgunum. Üzerimde uzun uzun yıkanıp paklanmışçasına tazelenmiş bir duygu olduğu halde, sanki bir yandan da gayretle yoğrulmuş gibi yorgun ve halsizim. Henüz kemiklerimin iyice kaynaşıp sertleşmeye, kaslarımın kalınlaşıp enerji dolmaya ihtiyacı var. Henüz kendine yeterli bir vücut değilim, insan bir vücut da olduğu için, belli önemli anlamlarda. Özgürlüğe kendinden engelli oluş; bir sakatlık, bir tutukluluk hali. Ama geçecek, çünkü hatırlıyorum, kalıcı olan bunlar değil, hiç olmazsa benim için. Çünkü ben gecenin sisinden sabaha. *Ja auferstehn wirst du.*

Beklemem gerekiyor. Bunun adını geçirilmesi gereken zaman koydum. Bekliyorum, herhangi bir umut beslemeden çünkü yanlış bir umuda kapılmaktan korkuyorum, ve düşünmeden çünkü henüz düşünmeye hazır değilim. Eskiden tanıdığım çok çekmiş bir ifade edicinin öğütlerine uyarak. Sesi var, içtenlikle kulak verildiğinde hatırlanabiliyor ve bu içten hatırlama içinde ortaya çıkan sadelik hoşuma gidiyor.

O glaube, mein herz, o glaube.

Böylece sakin sakin bekliyorum, sadece zamanın mutlaka geçeceğine dair bir inançla. Ve bu şimdilik inanılması mümkün olan tek şey görünüyor. Gerisi nasıl gelecek, bilmiyorum. Şikâyetçi değilim.

Çoğu zaman uyuyorum, tümünü koruyarak örten bir uykuyla, gece gündüz ayrımı yapmadan. Yorgunluğum ve her uyuyuşta gördüğüm düşler, ki acelesiz, rahat ve etraflıca görüyorum onları, beni yeniden uykuya çekiyor. Uyumadığım zamanlar da ya geceyse yükselen ayı seyrediyor ya da

gündüzse solgun gri gökyüzüne şöyle bir baktıktan sonra yeniden uyuyana kadar gözlerimi yumuyor ve kendimi düşlerin çağrışımlarına ve bazen beraberlerinde getiriverdikleri anıların ritimlerine ve annemin hareketlerini dinlemeye bırakıyorum.

Babamı sıkça görmeye başladım. Uzun boylu, zarif, prens görünüşlü bir adam, belki aklın romanslarının prensi, şu hep yardıma gelen, alıp götüren, uyumlu kurgular içinde. Konuşkan birine benzemiyor. Ya hızlı ve amaçlı hareket halinde ya da çenesini yumruğuna dayamış ve gözleri yere dikili, derin düşünüş halinde görüyorum onu. Ya yardıma gidiyor, ya da kime yardıma gidilebileceğini düşünüyor olmalı. Bana! diyebilirim, bir yeri geldiğinde. Bana yardıma, baba! Bana! Çünkü sensiz her şey... Ama duyabileceğinden emin değilim, ya da diyebileceğimden. Çünkü her iki halde de müdahale edilmez oluyor. Hep böyle mi olacak, bilmiyorum. Ama sabırla bekliyorum. Belki onun için de geçirilmesi gereken bir zaman var. Belki benim geçirmem gerekenle eşzamanlı. Bilmiyorum.

Aşk ve unutuş günleri geliyor bazen de, bir anılar ve düşler demetinin beni kendine bağlayan bir özeti gibi. İdil günleri geliyor ve unuttuğumu hatırlıyorum. Bir ara sevilmiş ve sevmiş olma haccına katılmış, unutulmuş ve unutmuş olma cehenneminde beklemiş biri olduğumu görüyor ve sonra kendime, halime bakıp acı acı gülümsüyorum.

* * *

Salonda yatıyorum, neden, bilinmez. Bana sorulmadı. Annemin tercihi olabilir. Belki açık, geniş, havadar bir yerde olmamı istedi, belki de sadece telaşlıydı ve taşıyıcılar beni V şeklinde taşıyarak içeri getirdikleri zaman, onlara, Bir saniye bekleyin de yatağı açayım, dedi o sırada en yakının-

da olan yatağı kastederek. Ama beni burada böyle bulmuş da olabilir, gelenin, ya da dönenin, ben değil o olduğu da düşünülebileceği için. Bana kalsa daha yakınını tercih ederdim, odasında, yattığı yerden uzanabileceği bir minik masum parmaklıklı karyolayı. Ama böyle bir yakınlık şimdilik benim için hayal, tabii eğer bir gün, yalnızlığa ve soğuğa karşı bir derin ortak muhtaçlık içinde, yatağını paylaşmaya karar vermezsek. Bakalım. Geçen günler ne hissettirecek, bilinmez.

* * *

Günler geçiyordu, tahmin ettiğim gibi. Geçen günler kış günleriydi, kışın makul ilk günleri, belki toparlanmamıza zaman vermek için, gerçek kış havasının göz açtırmaz gücünden önce. Bildiğim kadarıyla toprak canlıları soğuyan toprağa karşı kış uykusuna yatmak üzereydiler, hatta belki şimdiden yatmışlardı. Uçabilenler de uçup gitmişti. Kendimi uçamayanlardan sayıyorum. Peki balıklar ne yapmıştı? Onların da alıp başlarını gitme âdetleri var mıydı? Başları sıkışınca? Denizin bozulan tadını alınca? Üstelik bademcikleri de varsa ve soğuk su içemiyorlarsa? Çok cahildim! Bu konuda ömrü denizlerde geçmiş babamın zamanında bana bir şeyler anlatmış olduğunu hatırlıyordum. Daha iyi hatırlamaya çalıştım, daha iyi hatırlamaya çalışmak yeni yapmaya başladığım şeylerden biriydi, günler, kışın ilk günleri geçerken. Ama sanırım babamın konuya daha değişik bir yaklaşımı, konuyla ilgili daha farklı endişeleri vardı ve göç mevsiminin aynı zamanda bir av mevsimi olduğunu söylüyordu. Geçecekleri yollar belli ve o yollarda üstlerine atılan koca koca kurşunlu ağlar. Bu durumda birçoğunun sonu malum. Yazık. Peki ya geriye kalanlar? Onları ileride yeniden aramızda görmeyi umabiliriz, tabii yollarını kaybetmezler ve başlarına daha ileri

belalar gelmezse. Ne gibi, baba? Geride bıraktıklarını unutamamak gibi. Belki her şeyi çok unutmak gibi. Ne bileyim, belki de aşk gibi.

Tatlı babam! her şeyi de bilirdi.

* * *

Annem yemeğimi getiriyor, bir gümüş tepsi içinde. Eğer getirdiği sırada uyuyorsam tepsiyi yatağım olan kanepenin başucundaki sehpaya bırakıp saçlarımı parmaklarının ucuyla hafifçe okşayarak beni uyandırıyor; o sırada, alçak sesle, sanki amacı uyandırmak değil de düşümü güçlendirmekmiş gibi, alçak sesle, yemek saatinin geldiğini söylüyor. Bu yumuşaklık çok hoş; insana sevgiyi hatırlatıyor. Ama bu sevgi değil, sevgiyi görür görmez tanırım. Daha çok kendine dönük bir nezaket, bu. Sanırım yaşamakta olduğumuz yaşantıların akışı içinde, sevgi değilse bile, nezaket onun için çok önemli. Nazik insanların o gizlenen zekâsından zaman zaman yoksun görünüyorsa da, belki yaşamakta olduğumuz yaşantıların akışı içinde nezaket aslında benim için daha önemli olduğundan, ona vermemi istediğini hissettiğim gibi karşılık veriyorum.

Koltukaltlarımdan destekleyerek kendimi geriye doğru çekmeme, yemek yeme konumunu almama yardım ediyor; yastıkları kabartıp, daha dik durmamı sağlayacak şekilde arkama koyuyor. Can yakmayan hareketlerle boynuma bir peçete sıkıştırıyor. Sonra, yatağın kenarına, yüzü bana dönük, bacakları yatağın dışında ve birbirine yapışık halde oturup, yemeğimi yediriyor, sol elinde muhtemel damlama ve sızmalara karşı bir temiz beyaz ıslak bez tutarak. Dökmesine yol açabilecek ani bir hareket yapmamaya çalışarak, ağzımı kocaman açarak, nazlanmadan yiyorum. Fena aşçı değil. Mükellef tepsiler hazırlayamıyorsa da ihtiyacım olan gıdala-

rı almamı sağlayacak çeşitler yapıyor, bilhassa sebzeleri ve sütlü tatlıları ihmal etmemeye çalışıyor.

Beraberliğimiz giderek eskirken, bazen varını yoğunu ortaya koyarak beni iyileştirmeye çalıştığını, bu yolda, hiç olmazsa şimdilik, trajik bir kendini feda ediş içinde olduğunu hissediyorum. Bunu hak ediyor muyum, bilmiyorum, ama itiraz etmiyorum. Belki o da duyduğu sese kulak veriyor olanlardan sonra buna mahkûm edildiğini söyleyen, ve sessizce, çile doldururcasına o sese itaat ediyor. Muhtemelen günahkâr bir kul. Ama fena aşçı değil.

* * *

Evinde, yemek masasında olduğumuz bir gün. Masada bol bol alınmış, ama ancak yarı bitirilmiş hazır yiyecekler. Sevdiği Amerikan sigaralarının hoş kokulu dumanı altında anlatılmaz bir geçmişin ansınması. Onun geçmişi. Tok karnına uzun, dalgın, beklentili sessizlikler konuşmamızın gerçek tonu. Gözleri bazen yaşarıyorsa da sesi titremiyor, ne de sigaraya fazladan bir ilgi gösteriyor, ben üst üste içerken. Bazen hatta gülümsüyor, ölümsüz karanlığa doğru. Anlattıklarının tersini temsil eden biri olarak belli belirsizce gururumu okşuyor aralıklarda, kendini o geçmişin içinden çekip bana teslim etmekte olduğu duygusunu tuhaf bir beceriyle, somutlaştırmaktan kaçınarak destekleyerek. Vaat hiç olmayacak, söz hiç. Öyle ki sonradan ben yalnızca sanılarımla kalacağım. Ben onu anlayan, buruk ansımasına dert ortaklığı yapan ve yalnızca onun üzüldüğü kadar üzülmeye ve yalnızca onun istediği kadar ve istediği şekilde sevmeye hazır biri, artık, çocukluk düşleri kadar güzel ve hafif geçen ilk günlerden sonra. Başlangıcımızı çiziyor, asıl başlangıcımızı. Sonu çizenin de o olacağı, hatta bir son olacağı ve o sonun sadece benim sonum olacağı o zaman hiç aklıma gelmiyor.

Artık yaza dönen bir ilkbahar günü ve öğle güneşinin ortasında bile alt edilmez bir karanlık.

* * *

Bimm, bamm! Bimm, bamm!
Bimm, bamm! Bimm, bamm!
Ba'bababa'ba'bababa'ba'ba
Ba'bababa'ba'bababa'ba'ba
Bimm, bamm! Bimm, bamm!
Bimm!
Bimm!

* * *

Bacaklarımın durumu can sıkıcı. Tuvalete annemin yardımıyla gidebiliyorum. Kolumu omzuna atıyorum ve diğer kolumla duvardan destek alarak duvar boyunca ilerliyoruz. Onun için büyük eziyet olmalı. Aslında bana lazımlık getirmeyi ya da hastane tarzında altıma sürgü koymayı ya da hatta bezlemeyi tercih edebilir. Ama etmiyor: Belki vücuduna arada bir o şekilde sokulmaktan gizli bir zevk aldığımı biliyor. Bu onu tedirgin ya da mutlu ediyor olabilir, ama bir şey belli etmiyor. Pijamamı indirip beni klozete oturtuyor ve dışarı çıkıyor rahatça dışarı çıkabileyim diye. Bittiği zaman, ki geç bitiyor, dinlenmesine zaman tanımak için, sesleniyorum. Gelip, tiksinmeden, temizlenmeme yardımcı oluyor ve gözünün ucuyla kakamın ve çişimin kalitesini kontrol ediyor durumumun seyrini görmek için. Mahcup oluyorum. Ama sanırım iyileşmekteyim ve bu günler geçecek ve o da bunu biliyor.

* * *

Geçenlerde beni yine tuvalete götürdükten sonra yatağımı değiştirmek için pencerenin önündeki koltuğa oturttu. Pencere önündeki koltuklar meşhurdur zaten. Bu yeni bir duyguydu. Kendimi yataktan alınıp koltuğa dikilmiş bir bitki gibi hissettim. Orada kalmak istedim. Koltuk günleri başlasın, dedim, yatak günlerinden sonra, ve ekledim: Başımla yer arasındaki mesafe gittikçe artsın. Annem bu soğukta dışarıda kalmamamı söyleyerek beni hemen temiz çarşaflı yatağa yatırmak istedi. Ona yerimi sevdiğimi söyledim. Üstelemedi; kararıma saygı duyuyordu. Bu saygıdan yararlanıp tülü açmasını ve camdaki buğuyu silmesini rica ettim, malum, kendi menzilim sınırlı olduğu için. Beni kırmadı.

Dışarıya baktım. Deniz küf grisi bir renk alıyordu, belki göçmüş balıkların derilerinin yansıttığı bir renk. Bu küfün yukarısında birkaç kuş, gözleri denize dikili, alçalmış küf grisi bulutların altında. Ve vapurlar. Kadıköy vapurları. Eskiden bana İdil'i getirirlerdi.

İçeriden kalın bir battaniye getirip kucağıma örttükten sonra annem de, işine sessizce ara vermiş gibi, bir süre yanımda dikilip dışarıya, denize baktı. Biçimli, ince bir vücut, biraz ötemde dikilmiş, bir yandan kim bilir neler düşünerek, dalgın yüzünde hafif bir gülümsemeyle denize bakarken, onda ağır ağır İdil'i gördüm. Boyları hemen hemen aynıydı. Renkleri de. Yalnız İdil biraz daha inceydi, o zaman. Orada hiçbir şey söylemeden öylece dikilirken yan gözle onu süzmeye başladım. Ne zamandır ilk kez böyle dikkatimi çekiyordu ve ilk kez ona böyle dikkatli bakıyordum. Yer yer kestaneye dönmüş bal sarısı saçları vardı, saçlarını toplamıştı, bu ona yakışıyordu ve gevşemiş tokasından kurtulan bir iki saç demeti hafif bir meşguliyet ve dağınıklık görüntüsü vererek ensesinden aşağı sarkıyordu; tatlı, hüzünlü saçlar, tokasını açıp serbest bırakmak, göğsünüze serip okşamak, avutmak isterdiniz ve bunu o da isterdi, sadece bir seferlik bile olsa.

Babamı bekliyor olabileceğini düşündüm. Yok olmaya bırakılmış babamın ardından pişmanlık ve yalnızlık duyduğunu ve bir gün açıldığı denizden geri gelebileceği düşüncesiyle, umudu değil düşüncesiyle, çünkü artık umut yoktu, günlük meşgalelerin, günlük dağınıklıkların arasında bile zaman zaman pencereye gelip gözlerini ufka dikmekten kendini alamadığını düşündüm.

Sıkılmış mıydı? Şimdi sıkıldığına da mı sıkılıyordu?

Bensiz?

Ama hepsi bu kadar. Bir an biçimli, ince boynunu sağa doğru büküp bana baktı, dalgın yüzünde daha hafif, yabancı bir gülümsemeyle. Bir an. Bir süre mutluluğu da tatmış ve hatırlayan bir insanın o hafif, yabancı gülümsemesiyle. Eğer hatırlamaysa, o hatırlamanın itici değil, alıkoyucu sesine kulak verip orada kalsın istedim. Ama ben de bir an. Sonra zaten yavaşça döndü ve beni terk etti.

* * *

Havada ağır, yumuşak, narin ve acılı bir müzik. Uzak bir soprano sesinin okuduğu sözler ancak derin bir dinleyişle seçilebiliyor:

Ama bir gün, biliyorum, çocuk kalbine damlayacağım
zengin bedeninin uzak bir köşesinde sırça
bir sandıkta saklanan...

Şarkılarım. Bu ve daha nicesi. Hepsi kayıp, hepsi unutulmuş. Tek hatırladığım ağır, yumuşak, narin ve acılı oldukları.

Ve evet, ona yazmıştım.

Ben.

Nerede?

Oysa eskiden, baba, sen ve ben, yalnızca sen ve ben, uysal ve içten çabalarla sıramızı beklerken...

Ne dramatik olur, bir yeri gelse ve ben bunu gerçekten söyleyebilsem kendimi komik hissetmeden.

* * *

Odama gitmek istedim. Şarkılarımı orada yazmıştım. İdil'i geri getirecek şarkılarımı. Dayanılmaz güzellikte şarkılardı, hatırlıyordum, dayanılmaz acılar içinde yazılmış. Daha sonra içlerindeki isimleri değiştirerek başkalarını da baştan çıkardığım olmuştu gerçi, ama o kadar olur, insan bir kez bozulmaya başladıktan sonra. Ta ki sonumu arayarak dolaşırken onları da yazmayı da tümden unutana dek. Odamda antik bir arp olacaktı, ve eski notalar. Sonunda yine orada ölmüştüm. Perili oda. Aslında İdil'in anılarıyla dolu olmalıydı. Anılarla dolup taşan bir odada yaşadığımı düşündüm. Kim bilir ne duygulu yaşantılar yaşanırdı. Yitik bir sevgilinin anıları ve ölü bir çocuğun hayaletiyle. Belki başka şeyler de bulurdum. Eski güzel günler, karlı kış günlerinde, sobası yanan küçük bir ahşap kulübede, yapayalnız ve tutkuyla çalışılarak geçirilmiş, kalın balıkçı giysileri içinde.

Kendimin masalı! Gitmek hayal.

Yine de belki bir gün... Yeterli gücü toplayabildiğim zaman...

* * *

Düşlerime dönüyorum. Babam karşılıyor. Eskisinden farklı değil. Beni yine tanımıyor, gördüğünden bile kuşkuluyum. Oysa sanırım onu yeterince ziyaret ettim ve sanırım artık yavaş yavaş tanınır hale gelmekteyim. Dikkatimi ona yöneltiyorum. Ama o dikkati dağılmış görünüyor. Zaman zaman eli-

ni başına götürdüğünü ve parmaklarını ağır ağır saçlarının arasına daldırıp gözlerini tedirgince, belli belirsiz oynattığını görüyorum. Etrafta kimse yok ve olacağa da benzemiyor. Sanırım kolay olmayan bir şeyler üzerinde çalışıyordu ve çalışırken, bulunduğu yerde yapayalnız olmayı tercih etmişti. Eğer neden buysa, bu şimdi dikkatinin dağılmasını önleyemiyordu kolay ve kısa olmayan bir şeyler üzerinde prensçe bir yalnızlık ve soyluluk duygusu içinde çalışırken.

Ay var ve hayaletim var. Ama o sanırım ikimizi de göremiyor ya da belki başını kaldırıp biraz yukarıya ve ileriye bakmayı akıl edemiyor.

* * *

Koltuk rahat. Serin oluyor, ama rahat. Beklemek için hiç fena değil, hatta. Kendinizi daha iyi hissediyorsunuz. Çünkü bir ilerleme sayılır, ayağa kalkma yolunda. Biçimsel de olsa. Günlerimin çoğu burada geçiyor. Vücudum ve bilincim yavaş yavaş bir yerinden yetişip zamana uyum sağlamaya başlıyor. Bacaklarımı az da olsa kıpırdatabiliyorum, pipimi de. Uykum biraz azaldı ve az çok bir düzene girdi, bazen farkında olmadan hatta hiç istemeden olduğum yerde uyuyakalıyor ve gece ansızın hiçbir neden yokken uyanıyorsam da. Ve bu düzensizliklere bağlı olarak bazen çok üşüyüp ikinci üçüncü bir battaniyeye sarınıyor, bazen de terleyip, annemin deyişiyle zatürreye davetiye çıkarırcasına soyunmaya çalışıyorsam da. Ama bunlardan şikâyetçi değilim. Düzelebilecekleri gibi böyle de kalabilirler. Kaldı ki düzelecekler. Zaman var. Bu noktadan sonra artık zaman peşlerini bırakmaz, alır, yanı sıra götürür, ileriye doğru. Vektörü hissedebiliyorum. Tabii bu arada biz de elimizden geleni yapıyoruz, masajlar, egzersizler, terapiler vesairelerle. Ama iyileşince ne olacak, yani iyileşmek ne anlama gelecek, bilmiyorum. Bu beni düşündürü-

yor, kara kara değilse de. Beni bekleyen tehlikeler olduğunu imgeliyorum. En büyük tehlikeyi atlatmış sayılırım, ama bundan sonrasının güllük gülistanlık olduğuna inanmak zor. Kapanların sonu gelmez. Ne de yolun sonu gelir. Sonu gelmese de gidilecek bir yol. Nasıl bir yol? Nerede başlıyor? İyileştiğim yer. İyileştiğim yer zamanın geçmiş olacağı yer. Düz zaman, düz vücut.

Balıkların sesini duyar gibi oluyorum.

* * *

Haftada bir kez banyo yapıyoruz, annemle. Önce, üşütmeyeyim diye, sıcak suyu bir süre açık tutarak, bir yandan küveti de doldurarak, banyoyu ısıtıyor. Beni küvete yatırıyor; fazla su taşırmıyorum. İlk iş iki kez başımı yıkıyor, sonra vücudumu sabunluyor. Sabunlama sırasında, ne kadar engellemeye çalışsam da, pipimde görülür bir sertleşme oluyor, çok değil, ama görülür. Görüyor mu, bilmiyorum. Bir şey belli etmiyor, belki tehdit edici bir sertleşme olmadığını düşündüğü için, belki de doğal karşıladığı için. Şimdiye kadar birçok penis görmüş olabileceği düşüncesi ona karşı mahcubiyetimi yıkan tuhaf bir can sıkıntısı yaratıyor. Ama bir şey belli etmiyorum.

* * *

Onunla azar azar konuşmaya başladık. İlk olarak yemekleri konusunda hafif bir iltifat ettim. Şaşırır gibi oldu. Yemek yapmayı öğrenmeye daha yeni başladığını söyledi. Ve geç başladığı için öğrenmenin zor olduğunu ekledi. Bu gecikmenin nedenini, şimdiye kadar ne yapmakta olduğunu sordum. Pek hatırlamıyordu. Üstelemedim. Bir süre dışarıya baktık. Kış havası. Bulutlu. Birlikte bulutlu kış havasına baktık. So-

rulabilecek pek az soru vardı, ve anlatılabilecek pek az gerçek. Babam bunlardan biriydi. Sakin bir sesle, Babam ne zaman gitti? diye sordum, sabahleyin ben uyurken kapıda sevgili annemin yanağına bir öpücük kondurup işe gitmiş gibi. Onun sesi de sakindi: Nereye? dedi. Çok açık bir cevap. Ama eksik. Tamamladım: Ve neden? Böylece soru ve cevaplarıyla konuyu toparlamış olduk. Üstümüze iletişim kurmuş insanların rahatlığı geldi.

– Demek o yüzden, dedim.

Boşalmış yemek tepsisini alıp mutfağa gitti. Ocağa çaydanlıkla su koyduğunu duydum.

Şimdi günlük hayatından, günlük hayatındaki yük gibi insanlardan ve onların engellemelerinden şikâyet ediyordu ve şikâyet ettiği yükleriyle de o geçici ölümsüz aşk atmosferini sürdürmeye çalışıyordu sanırım, belki aynı zamanda boşluğunu başına gelenlerle anlamlandırmaya çalışarak. Aynı buğulu atmosferi kullanıyordu, aynı takip edilebilir büyüyü. Akıl çelmeler, yanılsamalar ve esrimeler yaratmakla ünlü olabilirdi. Ve çok geçmeden, insanların isteme ve dayanma ve değiştirme gücü olduğuna inanmış, kendinizi ona o hayattan çıkması için yardım etmeye çalışırken buluyordunuz, aslında çıkmayı hiç aklına getirmediği hayattan. Ne çocukluk! Belki de sadece anlatıyordu insanların yapacak bir şeyleri olmadığı zaman sadece anlatıverdikleri gibi, yapacak bir şey olmamasının dehşetini anlattıkları şeyin ritmi yaparak. Ve değiştirmeye çalışırken onu yıldızlardan geri gelmiş bir Philomel gibi görüyor ve zalim krala benzetilmek korkusuyla ondan alabileceğiniz ve sunmaya hazır olduğu ve almadığınıza sonradan çok pişman olacağınız tatları kendinize yakıştırmıyordunuz; ahlak kurallarınız katılaşıyor ve onu onun deyişiyle ürkütüyordunuz, aslında sadece sıkıyordunuz imgeleminizi bulandırdığı hayali düşmanlar karşısında ve onun kendi toprakları üzerinde hiçbir ilerleme ve hiçbir etki sağlayama-

mış ve tabii bu arada sizi siz yapan şeylerle uğraşmayı da ihmal etmiş olduğunuz için. Evet, ifade edersek. Ve sonunda o, yalnızca o, yine yanlış bir seçim olduğunu söylüyor. Sonra her şey faydasız.

Annem döndü, yanımdaki koltuğa, koltuğun ucuna oturdu, hareketleri yavaş, gözleri dışarıda.

Sahil. Kımıltısız gemiler. Bir akşamüstü. Sonra birçok sabah ve birçok akşamüstü. Sahildeki o aynı bankta. Tek başına.

Ne melodram! Ne gençlik! Ne tutku!

Güldüm.

Bana baktı. Bir şey demedi. Bu durumda gülebilmek ilgi çekiciydi kuşkusuz. Yüzündeki ilgi uyanışını saklamadı, başını yine önüne, denize bakma konumuna çevirirken. Kuşkusuz o da gülebilmek isterdi. Ama gülebilmek ya olgunca masum olmayı ya da acılardan sapıkça zevk almayı gerektiriyordu. Neye güldüğümü sormasını bekledim. Cevap vermeyecek, sadece, Hiç işte, anlamında başımı sallayacaktım. Ama sormadı. Ben yine o anlamda başımı salladım. Sonra yan gözle ona baktım. Kendi halindeydi. O kadar kendi halinde olması iletişim yollarını tıkıyor ve dakikalar geçtikçe can sıkıcı ve hatta endişe verici oluyordu çünkü durgunluğunda geçiciliğe yaklaşan bir şey görüyordum. Bir ses, beraberliğimizin pek uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Ya o ya ben, zamanı gelince. Belki ikimiz birden. Bir son. Tek bir son. Belki sadece bir sona benzetilen bir değişiklik. Son olmasa da uğranması gereken bir değişiklik. Ki bir şey olmuş olsun, bir şey nihayet bitmiş olsun.

Tekrar ona baktım. Sisin içindeki bir şeyi takip ediyormuş gibi hafifçe gözlerini kısmıştı, yüzünde yarı dalgın bir anlatımla. Ama o anlatım, diğer yarısı dalgın olmayan o anlatım, etrafında olup bitenleri de gizlice takip etmekten geri kalmadığı izlenimini uyandırıyordu. Tuhaf bir biçimde, ne yaptığının ve ne yapıldığının bilincinde olduğunu düşündüm. Sanki

kendisini seyredecek biri olmasından hoşnuttu ve hüznünü bir gösteriye dönüştürmeye çalışıyordu. Akıl ermiyor.

Ayağa kalktı. Sesi yavaş. O yavaşlık tuzak dolu.

– Kahve?

– Evet, lütfen.

– Az sütlü?

– Az sütlü, lütfen.

Ne kadın!

Ama ne olursa olsun, seyretmeye değer biriydi, hiç olmazsa buna, fazlasına değilse de. Başının arkasında toplanmış ya da omuzlarına bırakılmış bal rengi saçlar ve ender kırpıştırılan bal rengi gözler, teni kumsal renginde ve dalgaların köpükleri kadar yumuşak. Sahip olmak imkânsız. Yönetilemeyen ilgisiz bakışları hep dışarıyı seyrederek. Seyre değer bir seyredişi olan biri. Ve sadece seyredilebilir biri.

Dışarıya baktım. Hava sadece bulutlu değil sisliydi de. Kışın sis olmasında zaman zaman ortaya çıkan güneşin parmağı bulunduğunu hatırlıyordum. Demek güneşi görme şansımız vardı. İleride, sisin içinden, altımızdaki yüksek binaların yukarısında minarelerin, kubbelerin, surların belli belirsiz siluetleri görünüyordu. Oralarda bir yerde bir kez intihar etmeyi düşünmüştük, azizlerin mozaikleri altında. Şarkılarımdan birini duyarak. Ritüeller hazır, kurbanlar hazırdı. Şarkı bitip de mutlu tedirginlik içinde derin birer soluk aldıktan sonra aşağı atlayacaktık. El ele tutuşup. O an için, o ani sevimli kararın kendisi için bile ölünebilirdi.

Keşke atlasaydık. Çünkü bir daha onunla oraya ya da başka bir yere gitme şansım olmadı, ne intihar etmek ne de etmemek için. Oysa tam geri getirmek üzereydim. Şarkılarımla. Nasılsa tüm engelleri aşar gibi olmuştum. Ben, eski ben. Acele etmesem, biraz daha bekleyebilsem, artık nihayet bana ait olacaktı ölüme ait olurcasına.

Sonra sokaklar, yağmur, kar.

O ise serin gri havanın içinde bal rengi bir kuş olup yıldızlara doğru ufalmış.

Şarkılarım! Yıldızlara doğru.

Gülümsediğimi fark ederek derin bir soluk aldım. Derken kahvelerimiz geldi, gümüş bir tepsi içinde.

* * *

Şimdilik her şey yolunda gidiyor. Parlak ve başarı dolu değil. Bunların zaten yaşamımızda yeri yok. Ama yolunda. Hissediyorum. Bunu hissetmekten sevinç duymuyorum. Sevinilecek bir şey yok. Çünkü görülen ya da öngörülen bir son yok. Bunu artık bütün sadeliği içinde görebiliyorum. İyileşme var. Ama onun son olduğundan kuşkuluyum. Kuşkumu kendime saklıyor ve ihtiyar öğütçüye yansıtmamaya çalışıyorum çünkü eğer yansıtırsam ortaya nihai ve pratik bir soru çıkacağından ve onun bu soruya hiç olmazsa benim adıma cevap veremeyeceğini söyleyeceğinden korkuyorum. Bu hoş olmaz. Bu belki düşünmeye hazır olduğum anlamına geliyor, kendime sakladığım kuşkumla. Sonra zaten az da olsa düşünmeye başladığımı fark ediyorum, küçük kaçamaklar içinde, farkında olmadan, yakınlarda bir yerde dehşetle selamlaşmak üzere. O zaman kendimi itaatsizlik etmiş gibi hissediyorum ve diyorum ki İdil'in dediği gibi, O öyle kalsın. Ve farklı bir anahtardan: Bekle, yeter, biraz daha!

İyi. Beklememi engelleyen bir şey yok. Günler nasılsa geçiyor, kış günlerinin hızıyla. Geçen günler geçirilmesi gereken günlerden eksiliyor. Uysallığımda kayda değer bir gerileme yok, anahtar değişikliğini saymazsak. Söylenenleri hâlâ yapıyorum ve sanırım hep yapacağım söylenen bir şey olduğu ve duyulup anlaşılabildiği, akla yattığı sürece, çünkü zaten yeterince vazgeçtiğimi görüyorum.

* * *

Annem zaman zaman dışarı çıkıyor. Alışverişe gittiğini sanıyorum. Çarşı pazar dolaşıyor, her şeyin en uygununu bulana kadar. Bazen normalden daha uzun süre dışarıda kaldığı oluyor. O zaman yolda eski bir arkadaşına rastladığını ve bir yerde birer kadeh bir şey içip bir saat kadar lafladıklarını düşünüyorum. Arkadaşları çoğunlukla erkek. Annem erkek arkadaşıyla. Barın tezgâhında yan yana oturup dizleri birbirlerininkine değerken yavaşça kadeh tokuşturduklarını görüyorum. Baksana ne diy'cem, bir akşam yemeğe çıkalım. Annem cevap vermiyor, gözlerini barmenin ıslak kırmızı ellerine dikmiş. Canım, eski günleri anarız, en azından. Cevap vermiyor, gönülsüz anlatımına rakıdan hafif bir ekşilik yansıyor. Annem eski annem değil. Erkek arkadaşı da öyle söylüyor.

Böyle akşamlarda yanıma fazla yaklaşmamaya özen gösteriyor. Yemeğimi getiriyor ve sessizce uzaklaşıp odasına gidiyor. Erkenden yattığını ve gece boyunca uykusuz, yatakta kıpırdanıp durduğunu işitebiliyor ve böyle daha ne kadar devam edebileceğini merak ediyorum. Ama sonra bir ses, anılardan sıçrayıp gelen bir ses, kendisi için en kestirme çözümü bulmakta gecikmeyeceğini söylüyor.

* * *

Azalan düşlerime karşın, babamla bir kez daha karşılaştık. Ya da daha doğrusu ben karşılaştım, onun beni tanımak gibi bir niyeti olmadığı artık belli olduğu için. Artık çok uzaktı. Telaşla sağa sola seğirtiyor, görmeyen ve artık fıldır fıldır dönen gözlerle, sanki düşürdüğünden de pek emin olmadığı bir şeyi arıyor, hatta bir yandan da kendine ne düşürmüş olabileceğini soruyordu. Hali üzücüydü, tahmin edilebilir geçmişi ve hatırlanabilir niteliklerinden sonra.

Ay vardı, giderek daha yüksek ve daha yuvarlak.

Altından gümüşe dönen ay ışığı altında genişyüreklilikle

seyredilebilen acı. Bir kayanın üstüne oturdum.

Artan ayla babamın da temposu arttı. Bir gölge türedi, gölgesi. Bu onu olduğundan daha trajik ve daha az gerçek yapıyordu. Böylece daha trajik ve daha az gerçek bir biçimde koşmaya başladı.

Kahverengi kayalar arasında gölgesiyle birlikte bir görünüp bir kaybolarak küçüldüğünü gördüm. Deli babam! Hızlı bir dolunay. Daha güçlü, daha gümüşi bir ışık. Az sonra tekrar büyümeye başladı, bana doğru, kayaların üzerinden kayan gölgesiyle. Bir kayası vardı, sanırım, otura otura kendini hep oturmaya mahkûm gördüğü. Zamanında güçlü umutlar inançlar beslemiş ve daha baştan çok şeyi feda etmiş olmalıydı. Oturduğum yerden, o genişyürekli serbest an içinde böyle düşündüm. Bu kayanın üstüne oturdu, soluk soluğa, ve gözlerini yere dikip hareketsiz kaldı, gölgesinin çoğunu bir anda içine toplayıp. Başı biraz öne düştü, elleri kucağında serbest. Gözleri, hafifçe yukarı dönük avuçlarına dikiliydi, sanki. Avuçlarında ne gördüğünü bilmiyorum, ama çok merak ettim. Her delinin son bir büyük sırrı olabilirdi. Bir resim, dedim, belki. Bu arada ay gittikçe yükseliyordu, güçlenen, tam gümüşe dönen ışığıyla. Bu güçlü ışık altında biraz öne eğilirsem elindekini görebileceğimi düşündüm. Ama öyle bir düşünce işte. Eğilebilmeyi düşünmedim. O ise son anlarını yaşıyor gibiydi. Ay göz kamaştırıyordu. Koca bir zamanın göz açıp kapayıncaya kadar geçtiği yer. Sizi yendiği yer. Ve o, göz açıp kapayıncaya kadar, her yanı fosforlu bir sis gibi kaplayan ay ışığının içinde eridi gitti.

* * *

Zaman, işte. Ona da nihayet belli bir yere kadar güvenebilirsiniz ve o bir yere kadar bir şeyler yapmaya başlamanız gerekir. Ki bir şeyler aldığını sansın. Yoksa ansızın bırakıp gi-

der sizi, boşa harcandığını düşünüp, bıkıp. Aptal zaman. Çıkmazını anlayabiliyorum.

* * *

Kitap okumaya başladım, alıştıra alıştıra. Fena da olmadı. Annemden odamdan bazı kitaplarımı getirmesini istedim, eskiden okuduğumu ve sevdiğimi hatırladığım bazı kitaplarımı, gidemediğim odamdan. Kendimi sıkmadan, anlamadığım yerler üzerinde fazla durmadan, ama bunları daha sonra, daha sağlıklı günlerde yeniden okumak için işaretleyerek. Ama bazıları zaten aynı düşünceyle daha önce işaretlenip ertelenmişti. Görünce acı acı gülümsedim. *Mein Leben* yine çok uzundu. Yine yarıda bıraktım. *Memoires* her zamanki gibi çok güzel yazılmış geliyordu; baştan sona okudum, geceler, uzun kış geceleri geçerken. Hayatının büyük bölümünü tamamlamış olmak ne büyük mutluluk olmalı, düşüncesine kapıldım. Zaman zaman işaretparmağımı kitabın arasına koyup bu düşünce üzerinde düşünceye daldım, esin geçince tekrar açıp okumaya devam ettim.

Sonra yine bir gün annemden odamdan arpımı ve seyyar orgumu getirmesini istedim. Arpın en sevdiğim teli kopmuştu, onu bıraktım. Orgu alıp bazı çok eski günleri düşündüm ve hatırladığım bazı parçaları çaldım. Hâlâ iyi bir organisttim, ve muhtemelen hâlâ iyi bir piyanist. Özellikle 2. ve bilmem kaçıncı senfonilerin orga uygulanabilir belli bölümlerini kendimden ve duyduklarımdan tat alarak defalarca çaldım. Bir ara şarkılarımın müziğini ve sözlerini hatırlar gibi oldum, ama en çok sekiz on bar ve birkaç dize, arkası yok. Ama ileride bir gün hatırlamayı umdum. Sonra, daha şiiri bile bitmemiş operamın hantal kahramanı Aeneas'ı düşündüm, kim bilir nereye serilip kalmıştı. Hâlâ yardım edilebilir durumda ise ve bir süre daha dayanırsa ona yardım etmeye karar verdim.

Yorulunca ya da ilgim dağılınca dışarıyı seyrettim, denizi, kuşları, balıkların hayaletlerini, surları, kubbeleri, türlü uzak yollarda olup bitenleri, sisin ya da pusun izin verdiği kadarıyla. Uykuların geldiği saatlerde uykum geldi, uyudum, tersiz, sakin uyuyuşlarla. Uyanınca bir şeyler yemek istedim. Artık sulu yemekleri tercih ediyorum, bolca su, portakal ve kayısı suyu ve süt içmeye özen gösteriyorum. Malum, insan hareketsiz olunca bağırsaklar da. Sigaraya yeniden başladım, alıştıra alıştıra. Ama hareket de yakın. Anneme seslendim, seslenişimin ne kadar nazik görünüyor olması gerektiğini düşünerek. Cevap alamadım. Giderek daha sık dışarı çıkar oldu. Hatta belki geceyi dışarıda geçirdi. Erkek arkadaşı memnun olmalıydı. Belki üzülmem gerekirdi. Ama bunu düşünmedim. Büyük bir bardak muzlu süt, içine bal katılmış, diri bir sabaha doğru. Kendimle ilgilenmem gerekiyordu. Koltuğa tutunarak kalkıp birkaç adım attım, çünkü artık adım atma zamanıydı, koltuğun önündeki küçük bir çember içinde ve bu çemberin çapı üzerinde. Kat ettiğim mesafeyi görünce küçük bir kahkaha attım. İyi, dedim, her şey yolunda gidiyor. Sonra, buna biraz daha devam eder ve her yeni saaatle daha geniş bir çember, daha uzun bir çap çizersem öğleye doğru mutfağa varacağımı umdum ve her yeni çemberde bir küçük kahkaha atarak yola koyuldum.

III

Artık tıpış tıpış.

Zamanın ödülü. Tabii biz de elimizden geleni yaptık. Dayandık; çalıştık ve hak ettik. Güldük, çürüklerimizi saklamaya özen göstererek. Şimdi sahibiz. Başarı böyle kazanılır.

Yaşamımızda yeni bir dönem. Artık daha özgürüz. Günlük yaşamlarımızda yollarımız ayrıldı, ilk yoldan başlayarak, diğer yollarda devam ederek. Özgürlüğü kullanmakta pek hevesli çıktı. Yollara düştü. O yol senin, bu yol benim, her birinde kısa kısa mesafeler kat etti ve gidemediği yerden ileriye başını uzatıp baktı, ne var ne yok diye. Bir canlanış yaşadığı düşünülebilirdi, ya da bir canlanış aradığı. Giderek daha az görünür oldu.

Bense özgürlüğü daha temkinli karşıladım, hareketin bir sahibi olduğunu görünce. Ağırbaşlılığımı bozulmadı, şımarmadım. Beni istediğim yere götürecek bacaklarım var diye oraya buraya gitmeye kalkmadım. Soğukkanlı bir hesapçılıkla, gidilecek birçok yer içinden nereye gitmeli ki bir gitmiş pir gitmiş olmalı, diye de düşünmedim. Sanırım bu ikisinin yokluğu bana tuhaf bir masumluk verdi.

Bunları bırakalım. Daha kararsız. Ve sanki giderek düşünceli. Daha kararsız ve giderek düşünceli masumluğum içinde oturdum, hareketin sanki benim için olmadığını düşünerek. Ama, dedim, yine de biraz, bir tür.

İnsan evde ne yapar? Yeni ve yalnız ve kararsız olunca?

Yemek servisi. Hoşuma gitti. Yapılması belirgin bir şeydi. Oyaladı. Annemin günün herhangi bir saatinde eve uğradığı zaman beni düşünerek yapıp bıraktığı çeşitli yemeklerden tabaklar hazırlayıp masalar kurdum. Çeşit çeşit lanetli sebze. Bunları pek az yedim, şöyle çok çok açlığımı bastıracak kadar. Sonra mutfağa geri servis, zevkle. Ama bir hizmetçim olsa bu zevkten seve seve fedakârlık ederdim.

Bir sabah banyoya gidip aynada kendimi inceledim. Görüntümü beğenmedim. Mutsuz ev erkeklerine benziyordum. Oysa ne mutsuzdum ne de ev erkeği. Ağır ağır harekete geçtim. İşe üzerimdeki bitmek tükenmek bilmez pijamalardan sıyrılmakla başladım. Günlük kıyafet bulabilmek zor oldu. Eskileri bol geliyordu. Anneme yeni bir şeyler aldırdım. Sonra bir gün tıraş oldum, yüzüm parladı; cildimdeki gerginliği gidermek için yağlı krem ve mikropları kırmak için de losyon sürdüm, hatta bir ara kremi mi en son sürmek lazımdı diye düşündüm. Bir başka seferinde kendimi banyo yaparken buldum. Sıkı bir kese yaptım, epey kir çıktı, epey eski deri. Sıcak suyla oynamak hoş bir şeydi, pipim de bundan hoşlandı, biraz yardımla eski günleri hatırlatan bir görünüme giriverdi, bir süreliğine. Banyodan çıkınca, bornozun içinde kurumayı beklerken, tırnaklarımı kesmeye başladım, hatta, acaba bunu banyodan önce mi yapmak lazımdı diye bile düşündüm. Sonra yeni ve temiz iç çamaşırları, yeni ve temiz çoraplar, yeni ve temiz bir pantolon, gömlek ve kazak giydim, bunu banyodan önce yapmayacağım kesindi. Kendimi yeni ve temiz hissettim, giderek hafifleyen bir biçimde de olsa. Bütün bunları belli bir sıklıkla tekrarlamakta bir sakınca görmedim.

Sanırım bu hayatın kendini rahat hissettiği ritmlerden biri. Ama bu ritmde fazla ileri gitmedim. Sonu ölümdü, o da eğer şansınız varsa. Başka bazı şeyleri de belli bir sıklıkla yapmaya başlarsanız adı düzen olur. Düzene bir düşmanlı-

ğım yoktu. Ama sanırım artık biliyordum, hiç olmazsa bu kadarını.

Böylece görüntüm değişti. Âşık olunduğum ve ciddi umutlar beslenildiğim ve dikkatli bakılınca içimden uzanıp giden belli bir geleceğin görüldüğü zamanlardaki gibi oldum.

Odama gittim. Bir şey olmadı. Herkesin gözüne görünenlerin dışında bir şey yoktu. Aslında vardı, ama var görünmüyordu. Rutubet kokuyordu. Özel şeylerin nasıl olup da ortaya çıkmadıklarını düşündüm. Kendilerini henüz bana göstermeyen başka bir şeyler var, dedim, ya da kapısını henüz açmadığım bir geçit. Şimdilik sadece satın alınmış vesaireler. Pencerelerle aramızdaki çekim orada da sürdü. Yine pencereye. Arka bahçeye. Tülün arkasından. Şu anlamlı ağaçlar. Aralarında top oynayan çocuklar. Yenilen taraf. Yenilmenin gizlenmeye çalışılan öfkesi, gurur kırıklığı. Başka evlerin arka pencereleri, arka balkonları da arka bahçeye. Pencerelerinin önünde oturmuş çay içen, balkonda çamaşır asan kadınlar. Camların arkasından sohbetlerinin konusunu ve çamaşır iplerinden külotlarının kokusunu alır gibi oldum.

Odam da karışıkmış! Nota defterleri, defterlerden kopmuş sayfalar, saçılmış partisyonlar, plaklar, kitaplar, resimler, kalemler, müzik dergileri, hatta erkek dergileri, orada burada. Çürümeye bırakılmış bir oda, kendi içine hapsedilip. Pencereyi açtım, ve tülü. Pencereden uzaklaştım, odanın içine. Bari eşyalarımı bir düzene koyayım, dedim.

Öyle yaptım. Belli bir sınıflama içinde ve ait oldukları yerlere. Kâğıtları da masanın üstüne, bir blok halinde. Aeneas'ın kaderine ilişkin notlar. Sözümü unutmamıştım, ama sırası değildi, ama gelecek gibiydi, yakında, buraya kadar geldikten sonra. Ama o ara adını değiştirme ihtiyacı duydum, bir karşılamazlık duygusundan hareketle. Gılkamış yaptım, bu daha uygundu, her bakımdan. Güncemi de buldum. Bordo cilt beziyle kaplanmış kalınca bir defter: Başlarken çok

şey yazacağımı ummuş olmalıyım. Yazmışım da. Ama kalın bir defteri dolduracak kadar değil. Kapağında "Diary of the Composer of" yazıyordu, yaldızlı harflerle. İç kapağında da, baktım, bir iki tane romantik ve post-romantik alıntı vardı, kim bilir neyin bestecisinden. Oturup okumak istemedim değil, ama karıştırdıkça kötü bir numara gibi geldi. Zaten başlar bir çalışma raporuna, sonlar da bir aşk iddianamesine benziyordu, başlar hırs, sonlar öfke dolu. Tarihlere ve olaylara ihtiyacımız yok, diye düşündüm, hiç olmazsa ayrıntıları merak edeceğimiz bir ikinci düşünceye kadar. Onu kütüphaneye kaldırdım. Ama şarkılarımdan sürülebilir hiçbir iz. Teli kopmuş arpımı duvara, çivisine astım. Pencereden kadınlar. Unutulmaz kadınlar. Seyrettikçe daha tatlı kadınlar. Yalnızlıkları içinde açılıp saçılarak oturmuş canları sıkkın dikkatsiz kadınlar.

Erkek dergilerine de baktım, oradaki seçilmiş kadınlara. Gayet doğal bularak, esinledikleri şeyi yaptım. Sonra, sık sık bakmak istemeyeceğimi düşünüp, onları kütüphanenin yüksekçe bir rafına kaldırdım.

Yüzümdeki kızarıklığın geçmesini bekleyerek piyanonun taburesine oturdum. Kalçamı oynatarak biraz döndüm, bir o yana bir bu yana, ayaklarım yerde sabit. Kaplamanın cilasını kontrol ettim, zedelenmiş yerleri yakından inceledim ve bir yandan bu zedelenmelerin nasıl olmuş olabileceğini düşünerek hafif hafif piyanonun orasını burasını okşadım. Yerinde duramamak, her anı sıkı sıkı kovalamak, elde iş, akılda iş. Geçip gitmiş bir heyecan, geri getirilmez bir dünya, neşenin olduğu. Piyanonun kapağını açtım. Çalışayım ya da eski günleri anayım diye değil. Öyle olsa arpın tellerini değiştirir, akordunu yapardım; bu çalışkanlık ve özlem duygusuyla birlikte olurdu. Ama piyanonun kapağını açmak taahhüt altında kalmadan yapılabilecek bir şeydir, kapamaktan farksız. Ağır ağır, çalmak deyince aklıma gelen şeyleri yeniden çal-

maya başladım, gözüm arada bir pencereden dışarı, kadınlara kayarken.

Çocuğun iri mavi gözlerindeki ışıltılı merak, uzanmış beyaz elinin belli belirsizce kıpırdayan işaretparmağındaki.

Bir noktada, neredeyse hareketten sayılmayacak bir hareket, dedim, bir vajinanın deliğine dayanmış, yeterli sertliği ve nemi bekleyen bir penisinki gibi.

Sırtlarına baktıkça bende anılar uyandıran bazı kitapları, librettoları karıştırdım, oradan buradan okudum, okurken uyuyakaldığım oldu. Uyanınca kendimi sevimli buldum. Kalkıp karnımı doyurdum, sebze yemekten ve portakal ve kayısı suyu içmekten bıktığımı düşündüm. Aklımdan kanlı canlı biftek görüntüleri, berrak kadehleri şırıl şırıl dolduran şarap görüntüleri, sedire uzanıp Bizans beyazı giysisini ağır ağır çıkaran parlak kaygan tenli kadın görüntüleri geçti. Belki yakında onlar da hayatımızdaki yerlerini alırlar, dedim. Sigaramla kahvemi içerken ağır ağır masamdaki kâğıtları inceledim, o aralık Gılkamış'ın yerini de tespit ediverdim. Kalktım. Tekrar piyanonun taburesine oturdum.

Ve nasıl olduysa yeni, rahat, yumuşak bir hareket türedi.

İlk işimiz Gılkamış'ı gömüldüğü bataklıktan gün ışığına çıkarmak oldu, kimseye fark ettirmeden, kendimiz bile fark etmeden hatta. Bunu sakin sakin yaptık, üstüne fazla düşmeden, heyecanlanmadan, mutlu olmadan, mutsuz olmadan, kısa zamanda. Oldu. Olacağı varmış. Ama olmayabilirdi de. Bir şey fark etmezdi. Çünkü yine bir şey fark etmedi. Zaten o zaman da fark etmemişti; fark edecek gibi olmuş ama fark etmemişti. Şimdi de, kendimi kaptırıyor gibi yapsam, bir tür mutluluk ya da sevinç, bir süre ruhumu ışıldatacak, beni yeni planlar yolunda şevklendirecek, gözlerimi korkusuzca ileriye doğru güvenli istekle dikebilmemi sağlayacak bir tat uyanabilirdi ruhumda. Olabilirdi belki. Ama sanırım artık biliyordum.

İkinci işimiz çamurları temizlemek oldu. Sonra vücudu alıp çimenlikli bir yere taşıdık, bir ağaç altına. Berbat görünüyordu. Onu adama benzetmek için epey uğraşmam gerekecekti. Dikkatle muayene ettim. Sonra, Uğraşılabilir, dedim, takınmayı hoş bulduğum yalancı bir düşüncelilik içinde. Evet, uğraşılabilir, biraz takviyeyle, ve adına uğraş denmeden.

Biraz kitap karıştırdım, biraz başka vücutları inceledim tüm sağlam vücutlar aslen bir örnek olduğu için. Sonra da biraz pusu kuran yılanlar üzerinde durdum, düşündüm.

Durgunluğu harekete geçirmek, dedim, evet, buymuş.

İyi bir mevsimdi, bu iş için. Rahatsız olacak bir şey bulamıyordunuz. Hele de acil bir zaman yükümlülüğünüz olmayınca. Ne terliyor, ne üşüyordunuz. Bazen yağmur yağıyor ve işten çıkan pislikleri alıp götürüyor, derken yine güneş açıyor ve temizlenmiş yerleri hoş bir kuruluğa getiriyordu. Bu değişimlerden istifade edip dolaşmaya çıkıyordum.

Gelecek vaat eden bir vücut oldu. Geleceği ellerimdeydi. Ona iyi bir gelecek. O yeniden bir varlık ve yeniden arkasına düşeceği ve yeniden başarmaya çalışacağı bir şey. Başarıp başarmaması bana bağlı olacak. Görebildim. Başarısızlığım içindeki başarıma ya da başarım içindeki başarısızlığıma.

Sevgili Gılkamış! Çok yıpranmış vücudu aynı sona bir kez daha dayanamazdı artık.

Ama bu sefer biraz daha dikkatli olunsa? Şöyle biraz daha özenli? Kışkırtılara karşı konulsa, bunca deneyimden sonra?

Acaba, dedim, kendimizi güvenceye mi alsak?

Ama öte yandan, umabileceğimizin en çoğu ne olabilir, sonunda?

Bay Gılkamış. Bunu düşündüm, yürürken. Çamurların içinden çıkarılmış, temizlenen, başına oturulup onarılan, onarıldığı sırada ölünüp kalınan, kalkılıp gidilen, ölüp kalma kalkıp gitme derken türlü manevralar ve türlü iksirlerle adama benzetilen, tohumları kendi içine katılan bir vücut, bir

opus, olan, oldurulan, olunan, ölmek ya da zamanın kanatlı arabasında bir kıçlık yer bulmak üzere.

Peki bu ne demek?

Yanıtı verilmez soru.

Kadınlar! Başımızı nereye çevirsek.

Ama bir gün, kapının önünde yeni bir şey gördüm, bir köpek. Galiba beni bekliyordu, nereden akıl ettiyse, ve bulunca bir daha kaybetmemeye kararlıydı. Çünkü ne yaptıysam başımdan atamadım. Gösterişsiz bir köpekti, ama inatçıydı, hatta hırslı. Hâlâ kapının önünde. Beni koruyor. Beni ve Gılkamış'ı. Bazen uyarıyor, hırlayıp havlayarak, pençesini kaldırıp kapıyı tırmalayarak. Onu sevmeye başladım. Adını Burak koydum, soyadını da F. Ya da tersi. Onun için fark edeceğini sanmıyorum. Çünkü şekiller ve yanılsamalarla ilgilenmiyor. Tatlı köpek! Bazen yürüyüşe çıkıyoruz, üçümüz. Babamın ruhunun onda yaşadığına inanmak eğilimindeyim. Ama onun için fark etmez. Çünkü dediğim gibi. İleride onu içeri alacağım, kapının arkasına, ve bol etle besleyeceğim.

* * *

Annem elinde bir mektupla geldi, geldiği seyrek günlerin birinde. Telaşlıydı ve niye o kadar telaşlı olabileceğini düşündüm.

– Posta kutusunda buldum, dedi.

Şu kötü pullu adi matbu zarflardan biriydi. Üzerinde adım ve adresim yazıyordu. Demek yine bir adım ve adresim vardı, istenildiğinde bulunabiliyordum.

– Hadi açsana, dedi sabırsızlanarak, başımda dikilmiş.

Öte yana dönerek açtım. Okuldan geliyordu. Af çıkmış. İstersem geri dönebilirmişim.

– Kimden? diye sordu, sesinde gizlenemeyen bir endişe.

– Babamdan, dedim başımı çevirmeden.

– Ya? Peki ne diyor? Nasılmış?

– Hiç, dedim. İyiymiş, selam söylüyor.

– Ya? dedi, normal ritmine yaklaşan bir solukla. Peki başka bir şey?

– Hayır. Hiçbir şey.

Beklediği de korktuğu da olmamış gibiydi. Ne beklediği ya da neden korktuğu tahmin edilebilirdi, ne yapmakta olduğu bilinse. Ağır ağır uzaklaştı.

Bir kere ekilmiş bir şey, hayatın rahmine bir kere bırakılmış!

Mektuba döndüm. Okula dönmek! O kadar şeyden sonra! Hele de Burak F'yle! Belki dönülebilirdi. Faydası da olurdu. Ama sanırım artık biliyordum.

Mektubu yırtıp attıysam da hemen unutamadım. Kendimi okulda, 'arkadaşlar'ın arasında, ders cetveline ve yönetmeliklere uymaya çalışırken, sorulara kibarca yanıt verirken düşündüm. Güldüm. Onlar da olabilirdi, hoş bir oyunculukla. Loş koridordaki grupların arasında İdil'le karşılaştığımı gördüm, bana sevgiyle gülümsedi, dostluk vaadimizi hatırlatırcasına. Dostluğa boşverdim. İçimden elini tutup onu onların arasından bir gölge hızı ve yumuşaklığıyla dışarı çıkarmak geldi ama hemen bunun gurur kırıcı olacak imkânsızlığını hissettim. Anlayışla hatırlanan bir eski çaresizlik içinden, o fazla hareket etmemek şartıyla elimi neredeyse okşarcasına tutarken, içimde usul usul bir sevinç kabardı. Ne gülümseme, ne hayranlık ve ne tedirgin özlem olurdu onun olacağı bir anda. Onu anmak. Güzel ve masum düşünmek. Sevgiyi, hayranlığı ve uğrunda yok olunmuş arzuyu narince hatırlamak. Ona sarılmak, sanki çok uzun yıllar sonra, ve bir şey beklemeden elini tutmak, öfke de, acı da, imkânsızlık da unutulmuş, anlama bile unutulmuş, geçmişi haklı çıkarırcasına yeniden hissederek her şeyi, geçmişin artık hoş ve benzersiz gelen tadıyla, tıpkı, En güzel günlerimiz o günlermiş,

der gibi. Sevgili İdil! Onu böyle anmak, nihayet!

Bunlar bir hafif heyecan, bir hafif sarhoşluk.

O gün dünyaya açıldığımız gündü. Dünyanın da bize açıldığı. Bir ara telefon çaldı. Demek yine bir telefonumuz ve bir telefon numaramız vardı. Gidip cevap verdim.

– Alo, dedim, buyrun? Kimi aramıştınız?

Çünkü eskiden böyle denirdi. Beni aramışlardı. Demek hâlâ arayanım soranım vardı. Ali'ydi. Tanıdığımı anlayınca sesini açtı.

– Ne o ya, nerelerdeydin? dedi *spirituoso ma non tanto.*

Bir şeyler mırıldandım, mahcupca.

– Ne zamandır kayıplardaydın, diye devam etti.

Toparlandım.

– Öyle, dedim, yeni bulundum.

Keşke toparlanmasaydım. Çünkü der demez sesimdeki sevimsizlikle ürperdim. Sustu. Sanırım alınmıştı, doğru sesi alamayınca. Ürpertim yerini hızlı bir üzüntüye bıraktı, telafi edecek bir şeyler söylemeye çalıştım, sordum, ve bunlarla yetinmeyip onu çaya davet ettim. Teşekkür etti. Israr ettim.

– Bir ara mutlaka uğra, dedim.

– Çalışırım, dedi.

– Sevinirim, dedim.

Telefonu kapatırken gönlünü alabildiğimi umuyordum. Ama uğramadı. Ne o gün ne de daha sonra. Ben de aramadım. İnsanlar nasıl aranır bilmiyordum, öğrenmek için de çok geçti. Aranmayı beklemeye alışmayı öğrenmem gerekecekti, besbelli. İşte böyle, her zaman bir şeyler için çok geç oluyor.

Çıkıp dolaştım. Ihlamur ağaçları altında oturup denizi dalgaları kuşları balıkları ve şehir hatları vapurlarını seyrederek güneşlenirken bütün kaybettiklerimizi düşündüm. Belki o vakte kadar okulu bırakmış ve müzikten vazgeçip para kazanmak ve hayatla barışmak için başka şeylerle uğraş-

maya başlamıştı. İdil onunla gerçekten çıkmış mıydı? Bunu düşünmeden edemedim. Hiç çıkmış olduğuna inansam çoktan terk ettiğine de inanırdım. Ama daha önce, onunla tanışmama bir katkısı olmuştu, eski önemli bir etkisi. Daha genç-ken. O zaman başka biri değildi. O zaman ona Taci diyordum. Komik ve sevimli buluyordum. Dudaklarını büzerek gülümsüyordu. Lied seviyordu. Frühlingssehnsucht. Önemsemediği, kullanmak istemediği hoş bir bariton sesi vardı. Onu sesini değerlendirmeye, şarkı söylemeye zorlardım. Bazen başarırdım, ve o ayakta, gözleri kapalı:

Nur du befreist den Lenz in der Brust,
Nur du!

Günler vardı, sayısız zamansız günler, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen. Serin gri havada kendimizi dinleyerek, kalabalık çamurlu sokakları nasılsa severek dolaşır, çaycılarda mola verir, aynı paketten sigara içerdik, kareli kırmızı örtüleri leke dolu ufak tahta masaların üzerine eğilmiş sessizce önümüzdeki partisyonları okuyarak, nüfuz ve icra etme hayalleri kurarak; sonra, akşamüzeri, bize gider, odamda oturup barok aryalar, madrigaller, Schubert'ten liedler dinlerdik. Aklımızdaki her şeyin sonsuzluğuna ve büyüsüne inanmış, engelleri, yol ayrımlarını, pusuya yatmış sıralarını bekleyen uzak yeni duyguları görmeden. Sonra bir şey oldu, bir ilkbaharda, sanki başka bir ihtiyaç doğmaya başladı, düşünmediğimiz şeyler yapmaya zorlandık ve farkında olmadan bunu sevdik. Erkek olmak gibiydi. Ve o da bir eşikte, elindeki tek anahtarla çıkmak üzereyken usulca dönüp bize kapısını açan bir kadın. Kapsadığımız, tamamlandığımız sanısına kapıldık. Ve bir süre çok mutlu olduk.

Gılkamış'a döndüm.

Annem evdeydi. Hazırlık yapıyordu, son hazırlıklar. Bi-

razdan elinde iki bavulla odasından çıkıp bavulları hole bıraktığını gördüm. Sonra odama gelip kapıda dikildi, boğazını temizledi.

– Sana söyleyeceklerim var, dedi.

– Evet? dedim.

– Ben gidiyorum, dedi.

Sakindim, bütün kaybettiklerimizden sonra. B.k.s.! Sakince ona baktım, dudaklarımda bükülen belli belirsiz gülümsemeyi hissederek. Ama içimden bir şey demek gelmedi. Yine de durumunu kolaylaştırmak için,

– Nereye? dedim.

– Evleniyorum, dedi, başını bir yana bükerek, hiç olmazsa bir süre dönmeyeceğiz.

Gözlerini bana çevirdi.

– Kutlarım, dedim, içten görünmeye çalışarak.

Zorlanıyordu. Bir an, Çocuk bekliyorum, diyecek sandım, sanıma cevap verdim, Gözün aydın, dedim, mahcup bir tavırla, istemeden ben hamile bırakmışım gibi. Teşekkür etti, o da mahcup, ama kararlı.

– Sen galiba yazmaya devam edeceksin, dedi, sanki bu artık her şeyi açıklıyordu.

– Bakalım, dedim.

Uzadığının ve kısa kesmek gerektiğinin farkına varmış gibi hızlandı:

– Bankada yeterince para var, dedi, ayrıca ben de gönderirim.

Sözünü kestim:

– Bu iyi olur, dedim.

– Bir kadın tuttum, yarından itibaren her gün gelip ev işlerine bakacak. Bu akşam için de et yemeği yaptım, fırında, hafifçe ısıtırsın. Sonra-

Sözünü kestim:

– Anladım, dedim, düşündüğün için sağ ol.

Parmağı dudaklarına doğru gitti.

– Bana kızmıyorsun, değil mi? dedi.

– Yo, dedim, seni anlıyorum.

Parmağını çekti.

– Böyle devam edemezdim. Benim de-

Kestim:

– Tabii.

Durdu. Gerginlikten kurtulan bir insanın o belli belirsiz sallanmasıyla sallandı.

– Peki, öyleyse, hoşça kal, dedi.

Gülümsedim.

Gitti.

Beklemiyordum. Daha doğrusu düşünmemiştim. Ama şaşırmadım. Sürekli yalnızlığın dünyasına bir büyük inen adım daha. Gılkamış'a baktım. Biraz canı sıkılmış görünüyordu. Onu teselli ettim. Aldırma, Gılkamışcığım, dedim, onlar özgür insanlar. Bize gelince, galiba bu sefer bütün elimizden geleni gerçekten yapmak zorunda kalacağız.

Sonra dönüp çalmaya başladım.

Kadın gelip eve bakacak, hizmetlerimi görecek, bazı günler körpe kızını gönderecekti, ve yaşantılarımızdan çıkan kirler temizlenecek, ertesi yaşantılara yer açılacaktı. Can sıkıntısı olacaktı bir süre, ama geçmek üzere. Hatırlanan masum anların sevinci ve ardından hüzünlü sarhoşluğu, ve sorunlar ve çözümler ve boş verip itelemeler. Çünkü b.k.s.! İlerleyecektik, ilerlemeyi neşe fırsatı yaparak. Bir gün biri gelecek, ya da bir haber alacaktık; biz bile tümüyle unutulmayacaktık ta ki kendimizi iyice hatırlatana kadar. Tek tük yeni insanlar. Belki yine bizi seven birileri çıkacaktı ve belki biz de o zaman onları sevmeye hazır olacaktık. Sürekli yalnızlığın dünyasına bir büyük inen adım daha attıktan sonra bile.

Demek, dedim, bizim hayatımız da böyle geçecek.

Akşam oluyordu. Susamıştım. Gılkamış da güneşte fazla

kalmışa benziyordu. Onu alıp karşıma oturttum. Şöyle kanlı canlı bir et. Yanında kırmızılığı yanaklara yansıyacak, gözlere ışıltı verecek şırıl şırıl bir şarap berrak deniz suyuna sızan çocuk kanı gibi.

Burak'ı içeri aldım. Zaten bekliyordu: Burnu yerde, hemen odama gitti, bir süre Gılkamış'la koklaşıp keyiflendikten sonra piyanonun altına uzandı.

Mutfağa gittim. Fırına baktım. Yalan söylememişti. Fırını yaktım, kısık ateşe getirdim. Sonra kilere gittim. Şarap şişeleri vardı. Bir tane aldım, açtım. İki kadeh ve bir kâse alıp, et ağır ağır ısınırken, odama döndüm. Yemekten önce şöyle ufak bir şey. Kadehleri ve kâseyi doldurdum. Sesi bile insanın içini kıpırdatıyordu. Gılkamış'a ve Burak F'ye bakarak kadehimi kaldırdım, gülümsedim.

Hadi, dedim, başarımıza içelim.

İstanbul, 1986-1991

DK DOĞAN KİTAP

"Oyunun sonlarına doğruydu. Başım hafifçe öne düşmüş, gözlerim kısılı, yüzümde buruk bir gülümseme ama gülümseme, son anların azalan neşesi üzerinde düşünceye dalmıştım. Dün gibi hatırlıyorum. Artık hatırlama oyunu oynadığımız için. Solan kuruyan dökülen ufalanıp üflenip giden sümbül yapraklarını anlayışlı bir hüzünle düşünen ve artık yorulmaya başlamış biri kadar ilgi çekici ve yakındım, bu anlarda, ölüm kararı vermeye, kim bilir kaçıncı kez. Ama uzun sürmüyordu. Artık. Çok çok bir düş kadar. Anlar azalıyordu, azalan yakınlıkla. Artan tedirginlikle, ölümün eşiğinde. Tehlike! Bırakma zamanı! Sonra kala kala tek bir an kalacaktı, dehşet anı. Önünde, bekleyen, bomboş! Bir an. İçinden çıkılması imkânsız olacak bir. Yiyip yutacak bir. An. Ne?"

1963'te Ordu'nun Fatsa ilçesinde doğdu. Bir süre Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde öğrenim gördü. Ardından İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. *Hokka* dergisinin yayın kurulunda yer aldı. Shakespeare, Faulkner, Beckett ve Joyce'dan çeviriler yaptı. İlk romanı olan *Çocuk Ölümü Şarkıları* 1992'de yayımlandı. *Melekler Erkek Olur* (2002) adlı romanıyla Türkiye'nin en çok okunan yazarları arasında yerini aldı. Yazarın *Çiçeklerin Tanrısı* (2003), *İyi Dilekler Ülkesi* (2005), *Kalpten Parçalar* (2006) ve *Bir Eski Kocanın Öğleden Sonrası* (2009) adlı dört romanı daha vardır.

ISBN 978-605-111-167-4
9 786051 111674
Sertifika no: 11940

8 TL